

கலைச்செல்வி

‘தேமதுரத்தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்’

—பாரதியார்

கலை: 5 | 1963 ஆடி—ஆவணி | காட்சி 6:

JULY — AUGUST 1963

1. வாசகர் கருத்து
2. ஆசிரியத் தலையங்கம்
3. அன்பார்ந்த நேயர்களே
4. விமர்சனப்போட்டி
5. தென்னிந்தியாவும்.....
6. டைரக்டர்பாபு பேசுகிறார்
7. ஒரு குலை
8. இசையரசி எம். எஸ்.
9. இரட்டையர்கள்
10. நான்தான் பால்ராஜ்
11. கல்
12. உண்மை இதுதான்
13. பட்ட
14. பலதும் பத்தும்
15. திருக்குறள் கீர்த்தனை
16. இலக்கியமணி மண்டபம்
17. திரை விருந்து

‘கலைச்செல்வி’யில் வெளியாகும் களில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களையும் பணியே. கட்டுரை, கவிதைகளில் கப்படும் கருத்துக்கும் ‘கலைச்செல்வி’யார் குழுவிற்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை.

வாசகர் கருத்து

சத்திய-வாக்கு

“கலைச்செல்வி”யில் வெளியான “விழி திறப்பு” மூலம் சத்தியசீலன் நவீன செயங்கொண்டார் ஆகிரூர். நகைச்சுவை மிளிர், சந்த வாக்கிய அமைப்புகள் அழகாக அமைந்துள்ளன. “கண்கள்”—பதினேழு பக்கம் தண்டம். செ. யோகநாதனுக்கு என் அனுதாபங்கள்! பேராதனை. செ. செ.

ஒளி-திறப்பு

சத்தியசீலனின் ‘விழி திறப்பு’ என்ற நீண்ட கவிதையை வெளியிட்டதன் மூலம், கவிதை உலகில் ஒரு புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சியுள்ளீர்கள். கவிஞருக்கும் தங்களுக்கும் என் பாராட்டுகள். கொழும்பு. “கவிதா”

கண் தெரியவில்லை.

யோகநாதனின் “கண்கள்” மகாகத்தான் இருக்கின்றன. மல தமிழ் நடைபயில் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் கதை என்ன சொல்லுவது என்பது தெரியவில்லையே! சத்தித்துறை எஸ், கந்தசாமி

குசார்ங்கம்.

பதினொரு பக்கங்களைக் “கண் விழுங்கிவிட்டது. ஆனால்...? இக் கதைக்குப் பதினொரு பக்கங்களிலும் குசார்ங்கம் அடித்திருக்கலாமே பண்ணை. குணம்.

குழலோசை கேட்குதம்மா!

என் அபிமானக் கலைஞர் பத்மநாதன் அவர்களைப் பற்றி எழுதிய மோகனத்தைப் பாராட்டுகிறேன். அவருடைய நாகஸ்வர இசையை ஒரு தடவை மட்டுமே கேட்டாலும், அது என்றுமே காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். இசையார்வ முடைய அனைவரும் ஒன்று கூடி இக் கலைஞரைத் தக்க முறையில் கௌரவிப்பார்களா?

கொழும்பு

தியாகு.

வெட்! வெட்!

‘பட் பட்’ பகுதியில் ஒவ்வொரு மாதமும், குறைந்தது 50 கேள்வி பதிலாவது இடம்பெற வேண்டும். இங்குள்ள பலர் ரசித்துப் படிக்கும் பகுதி அதுதான். கேள்விகளைக் குறைப்பதிலும் பார்க்க, அந்தப் பகுதியையே இல்லாமல் செய்யலாம்!

பண்டாரவளை

க. இராமதாஸ்.

அரச-சரிதம்

பேராசிரியர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் எழுதும் “தென்னிந்தியாவும் தொல்லிலங்கையும்” நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கின்றது. என்னைப் போன்ற சரித்திரம் கற்கும் மாணவர்கட்கு, இக் கட்டுரை ஒரு வரப்பிரசாதம். யாழ்ப்பாணம். சி, கனகராணி

எழுத்துச் சுதந்திரம்

மனிதன் மனிதனாக வாழ்ந்து, மகாத்மாவாக உயர்ந்து அமரனாக நிறைவு பெறுவதற்கு வழி வகுக்கும் சிறந்த சிந்தனையின் சொல்லுருவம் — இலக்கியம்.

இத்தகைய இலக்கியத்தை ஆக்குபவன் — எழுத்தாளன்.

இலக்கியத்திற்கும் இதயத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. எல்லாமனிதரின் இதயங்களும் அவற்றிலிருந்து தோன்றும் உணர்ச்சிகளும் ஒரே மாதிரியானவையல்ல.

எழுத்தாள மனிதனின் உணர்ச்சிகள் இலக்கியத்தை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. வாசக மனிதனின் உணர்ச்சிகளை இந்த இலக்கியம் தாக்குகின்றது.

எவ்வாறு தாக்கும்? எப்போது தாக்கும்? எவ்வித உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும்? என்பவற்றை எவராலும் முழுக்க முழுக்கச் சரியாக, முன்கூட்டியே சொல்லமுடியாது.

ஒருவருக்கு உணவாக இருப்பது வேறொருவருக்கு நஞ்சாக இருக்கின்றதே!

இந்த அடிப்படை உண்மையைத் தளமாகக் கொண்டு எழுந்ததுதான் 'எழுத்துச் சுதந்திரம்' என்ற இலட்சியம்.

நல்லவை என்று எழுத்தாளன் நினைப்பவற்றை எழுத்தில் வடிக்கும் உரிமை அவனுக்கு இருக்கவேண்டும். அவை கலையம்சமுடன் இருந்தால், நல்லவைதாம் என்பதை வாசக இதயம் ஏற்றுக் கொண்டால், அவை இலக்கியமாக என்றும் வாழும்; அல்லாவிடில் வெறும் எழுத்தாகவே நின்று விரைவில் மறைந்துவிடும்.

"இப்படித்தான் எழுதவேண்டும்" என்று எழுத்தாளனுக்குக் கட்டளையிடுவதும், "இவற்றையே படியுங்கள்; படித்துவிட்டு ந எதிர்பார்க்கிற உணர்ச்சிகளையே அடையுங்கள்" என்று வாசகர்களுக்கு ஆணையிடுவதும் சர்வாதிகார நாடுகளில் உள்ள வழக்கினால் இத்தகைய அடக்கு முறைகளின் கீழ் சிறந்த இலக்கியம் உருமாட்டாது; உருவாக முடியாது.

திறமையான எழுத்தாளன் எப்போதும் தனி மனிதனாகவே இப்பான். கோஷ்டிகளில் சேர்ந்து குட்டையைக் குழப்பவோ, எழுத்துச் சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு எழுதவோ அவனுல் முடியாது. சுதந்திர எழுத்தாளனுல்தான் சிறந்த இலக்கியத்தை உருவாக்க முடியும்.

அன்பார்ந்த நேயர்களே!

விணக்கம். மீண்டும் தாமதித்தே “கலைச்செல்வி”யை வெளியிடுவதற்காக வருந்துகின்றோம். உங்களுடைய ஒத்துழைப்பு இன்றிப் பத்திரிகையை ஒழுங்காக வெளியிடுவது அசாத்தியம். பத்திரிகைக்காகிதமும் தபாற் செலவும், அச்சவேலை சம்பந்தமான மற்றப்பொருட்களும் விலையேறி விட்ட போதிலும், ‘கலைச்செல்வி’யின் விலையையோ, சந்தா விகிதத்தையோ நாம் அதிகரிக்கவில்லை. தரமான படைப்புகளுடன் வெளியாகும் மலிவான பத்திரிகையாகவே ‘கலைச்செல்வி’ விளங்கவேண்டும் என்பது நமது விருப்பம். இதை உணர்ந்து, உங்கள் சந்தாப்பாக்கியை உடனடியாகவே அனுப்பினால், போதும். ‘கலைச்செல்வி’யின் பணி தடையின்றி நடைபெறும் விற்பனையாளர்களான நண்பர்கட்கும் இதே வேண்டுகோளையே விடுக்கின்றோம்.

“கலைச்செல்வி”க்குச் சந்தா கட்டினால், இரண்டு, மூன்று இதழ்கள் மட்டும் ஒழுங்காகக் கிடைக்கும். உங்கள் சில மாதங்கள் கழித்து, ‘பாக்கிய அனுப்புங்கள்’ என்ற கடிதம் வரும் தவிர, பத்திரிகை “உள்ளது” என்று குறைப்பட்டுள்ளார் நேயர். இவருக்கு விபரமான விவரம் எளிப்பது எங்கள் கடமை. ஒரு பரிசீலனை சந்தாப் பணம் கிடைத்த பின் அவருக்குப் பற்றுச் சீட்டு செய்யப்படுகின்றது. அவருக்கு ஒரு சந்தா எண்ணும் செய்யப்பட்டு, சந்தாப் பட்டியல் சம்பந்தம் பதிவு செய்யப்படுகின்றது. அவ்வகையில் மூன்று தட

வை சரி பார்க்கப்பட்ட பின்பே சந்தா நேயர்களுக்குப் பிரதிகள் அனுப்பப்படுகின்றன. அஞ்சல் அலுவலகத்தில் பிரதிகளை ஒப்பு விப்பதுடன் எங்கள் பணி முடிகின்றது. ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் சென்று, பிரதிகள் உரிய காலத்தில் உரியவர்களிடம் சேர்ப்பிக்கப்படுகின்றனவா என்று பார்ப்பது சாத்தியமா? சில சமயம் இடையிலுள்ள சில ‘பெருச்சாளிகள்’ கலைச்செல்வியை அழுக்கி விடுகிறார்கள். ஆனால் சந்தா நேயர்கள், கலைச்செல்வி தமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று அறிவிக்கும்வரை, இந்த உண்மை எமக்குத் தெரிய வராது. அப்படியான அறிவித்தல் கிடைத்தவுடன், நாம் மீண்டும் ஒரு பிரதியை அனுப்புகின்றோம். இந்த இரண்டாவது பிரதி உரியவரிடம் சேருகின்றது. ஆகவே பணம் செலுத்திய சந்தா நேயர்கள், தமக்குப் பிரதி கிடைக்காவிட்டால், சந்தா எண்ணைக் குறிப்பிட்டு எங்களுக்கு எழுதும்படி கேட்டுக் கொள்கின்றோம். அவர்கள் தமக்குள் குறைப்பட்டுக் கொள்வதில் பலனில்லை.

“எங்களைத் தாக்குவதுதான் ‘கலைச்செல்வி’ செய்யும் இலக்கியத்தொண்டோ?” என்று கேட்டிருக்கிறார் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர். “திருடாதே” கட்டுரையை வெளியிட்டதைச் சுட்டிக் காட்டினார் அவர். குறிப்பிட்ட ஒரு சங்கத்தினரையோ, கோஷ்டியினரையோ தாக்கும் நோக்கம் ‘கலைச்செல்வி’ யிடம் இல்லை. அரசியல், சாதி,

மதம் பிரதேச வேறுபாடுகள் கா
ரணமாக எவரையும் புறக்கணிக்கவு
மில்லை. 'கலைச்செல்வி' நடுவு நிலை
மையிலிருந்து என்றுமே தவறிய
தில்லை, என்பதை அன்பர்கள்
உணர்வார்கள். பலதரப்பட்டவர்
கள் ஒன்று சேரும் ஒரு பொது
மேடையாகவே 'கலைச்செல்வி'
தொடர்ந்து இருக்கும் என்பதை
கூற விரும்புகின்றோம். இலக்கிய
உலகில் நடைபெறும் சில கீழ்த்தர
மான செயல்களை, கண்ணியமான
முறையில் அம்பலப்படுத்துவது
தவறல்லவே! எழுத்தாளர்களை
ஊக்கப்படுத்துவது மட்டுமன்றி,

வாசகர்களை வழி நடத்தி வைப்
பதும் ஒரு பத்திரிகையின் கடமை
தான். உண்மைக்கும் போலிக்கு
முள்ள வேறுபாட்டை வாசகர்கள்
உணர்வதற்குப் பத்திரிகை உதவ
வேண்டாமா?

விரைவில் சில புதிய தொடர்
அம்சங்களை ஆரம்பிக்க விருக்கின்
றோம். சந்தாப் பாக்கியையும் புதிய
சந்தாவையும் அனுப்பி, 'கலைச்
செல்வி'யை ஒழுங்காக வெளியிடு
வதற்கு உதவுங்கள்.

—ஆசிரியர்.

விமர்சனப் போட்டி

பரிசு: ரூபா. 25-00

1 விமர்சனத் துறையில் ஈழத்து இலக்கிய இரசிகர்களை
ஊக்குவிப்பதற்காகவே "கலைச்செல்வி" இப்போட்டியை நடாத்து
கின்றது. இலக்கிய ஆர்வமுடைய அனைவரும் இப்போட்டியில்
பங்கு பற்றலாம்.

2 கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம் எழுதிய "எழிலி" என்ற
காவியமே விமர்சனத்திற்கு உரிய நூல்.

3 "எழிலி" பற்றிய விமர்சனக்கட்டுரை 'புல்ஸ்காப்' தாளில்
முன்று பக்கங்களுக்கு மேற்படக்கூடாது. தாளின் ஒரு பக்கத்தில்
மையினால் எழுதப்படவேண்டும்.

4 விமர்சனக் கட்டுரைகள் அனைத்தும், 30.11.63 க்குப் பிற்
தாமல் அனுப்பப்படவேண்டும்.

5 முதலாவது பரிசாக 15.00 ரூபாவும், இரண்டாவது பரிசாக
10.00 ரூபாவும் வழங்கப்படும். பரிசு பெறாத கட்டுரைகளைத்
திரும்பப் பெற விரும்புவோர், கட்டுரையுடன் போதிய தபால்
தலைகளையும் சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

6 கட்டுரைகள் அனுப்பவேண்டிய முகவரி: "கலைச்செல்வி",
கிளை அலுவலகம், கந்தரோடை, சுன்னாகம்.

கார் சொந்தக்காரர்களே!

நீங்கள் உபயோகிக்கும் ப. நோ. சே.
கலந்த ஒவ்வொரு கலன் லங்கா
பெற்றோல்.

- உங்கள் கார் என்ஜினைச் செம்மையாக வைத்திருக்கிறது.
- உங்கள் கார்ப்பிரயாணத்தை உல்லாசமானதாக ஆக்குகின்றது.
- உங்கள் பணத்தை உங்கள் நாட்டிலேயே தங்கிநிற்கச்செய்கின்றது

உங்கள்
நன்மைக்
கும்

உங்கள் நாட்டின் நன்மைக்கும்
ப. நோ. சே. கலந்த
லங்கா சூப்பர்
லங்கா பெற்றோல்

ஆகியவற்றையே உபயோகியுங்கள்.

இலங்கை

பெற்றோலியம்

கூட்டுத்தாயனம்

113, காலிரோடு,

கொழும்பு-3

தென்னிந்தியாவும்

தொல்லிலங்கையும்

(வைகாசி - ஆனி இதழ் 40ம் பக்கத்தொடர்)

த. திருநாவுக்கரசு எம். ஏ. எம்லிட்.

4. கயவாகு போற்றிய கண்ணகி

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டின் மாபெரும் வேந்தனாக விளங்கிய சேன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டு ஆரிய மன்னர்களான கணகவிசயரை வென்று இமயத்தின் உச்சியில் வில், கயல், புலி ஆகிய முத்தமிழ் வேந்தர்களின் முத்திரையைப் பொறித்து வெற்றியுடன் திரும்பினான். அப்பொழுது கற்புக்கரசியாகிய கண்ணகியின் சிலை வடிக்க இமயத்தில் கல்லெடுத்து கங்கையாற்றில் நார்ப்பது நாட்கள் நீர்ப்படை செய்து தன் தலைநகரமாகிய வஞ்சி மாநகருக்குக் கொண்டு வந்தான். அங்குக் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்துத் தனது இமயவெற்றியைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினான். அக்கோயிலுள்ளே நன்னொன்றில்கண்ணகியின் சிலையை அமைத்துப் பெருவிழாச் செய்தான். அவ்விழாவில் குடகு நாட்டுக் கொங்கரும், மாளுவநாட்டு மன்னரும், 'கடல் சூழ் இலங்கை கயவாகு வேந்தனும்' மற்றும் பல மன்னர்களும் கலந்து கொண்டு கண்ணகியைப் போற்றி வணங்கினர். 2

தமது தாயகம் திரும்பியவுடன் கயவாகு இலங்கையில் "நங்கைக்கு

(கண்ணகிக்கு) நாள் பவி. பீடிகைக் கோட்டம் முந்துறுத்தாங்கு" 'அரந்தை கெடுத்து வரம் தரும் இவள்' என 'ஆடித்திங்கள் அகவயின் ஆங்கோர் பாடி விழாக்கோள்' பன்முறை எடுத்தான். இவ்வாறு முதன்முதல் இலங்கையில் பத்தினி வழிபாட்டைக் கொண்டு சென்று புகுத்தியவன் கயவாகு என்பதை முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரமும், இராசவாளி போன்ற இலங்கை வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளும் குறிப்பிடுகின்றன. பத்தினி வழிபாட்டின் நுழைவாயில் புத்தசமயத்தின் தூய்மை கெட்டுவிட்டதாக 'இராசவாளி' ஒப்பாரி வைப்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கயவாகு புகுத்திய பத்தினி வழிபாடு பன்னெடுங் காலம் இலங்கையில் சிறப்புற்று விளங்கியது; சிங்களவர்கள் கண்ணகியைப் 'பத்தினி தெய்யோ' (பத்தினி தெய்வம்) என்று போற்றி வழிபட்டு வரலாயினர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு கற்புக்கரசி கண்ணகியின் வழிபாடு, பௌத்தசமயத்தைச் சார்ந்த 'தாரையின்' வழிபாடாக மாற்றமுற்றது. இலங்கையில் வெங்கலத்தில் செய்யப்பட்ட பத்தினியின் உருவச் சிலைகள் சில கிடைத்துள்ளமை கருதத்தக்கது.

5. மணிமேகலையும் மணிபல்லவமும்

தமிழகத்தை கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆளத்தொடங்கிய

(2) சிலப்பதிகாரம்: கா. 30: வரி 158-160

'பல்லவர்' எனப்படும் அரசமரபுப் பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர் இராசநாயகம், "இலங்கையை அடுத்துள்ள மணிபல்லவம் (காரைத்தீவு) பல்லவர் பிறப்பிடமாகும். மணிமேகலை யென்னும் தமிழ்க் காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சோழன் நெடுமுடிக்கிள்ளியை மணந்த பீலிவளை என்பவள் நாகர் மகளாவாள். அவளுடைய பெற்றோர் வளைவணன், வாசமயிலை என்பவராவர். பீலிவளை பெற்ற மைந்தனே திரையாற் கடத்தப்பட்டுக் கரை சேர்ந்த முதல் பல்லவன். அவன் தொண்டைக் கொடியால் சுற்றப்பட்டு இருந்தமையால் 'தொண்டைமான்' என்றும் வழங்கப் பெற்றான். அவன் மரபினரே. தம் தாயகப் பெயரைத் தாங்கிப் (மணிபல்லவம்) 'பல்லவர்' எனப்பட்டனர். பல்லவர் அரசமரபில் தோன்றிய முதல் மன்னவன் பெரும் பாணற்றுப் படையில் புகழ்ப் பெற்றதொண்டைமான் இளந்திரையாவான்" என்று விளக்கியுள்ளார். இதனால் தமிழக மன்னர்களுக்கும் இலங்கைக்கு மிருந்துவந்த தொடர்பு தெளிவாக விளங்குகிறது. மேலும் மணிமேகலை என்னும் காப்பியம் தோன்றிய காலத்தில் இலங்கையின் பல பகுதிகளைத் தமிழர் நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பதும், தேரவாத புத்தசமயம் இலங்கையில் பரவியிருந்தது என்பதும்,

'ஈங்கிதன் அயலகத்து இரத்தின
[தீவத்து
ஓங்குயர் சமந்தத்து உச்சி
[மீமிசை
அறவியங்கிழவோன் அடியினை
[யாகிய

பிறவி யென்னும் பெருங்கடல்
மறவி நாவாய் ஆங்குலாது ஆக
[லின்"

மணி: கா, 11

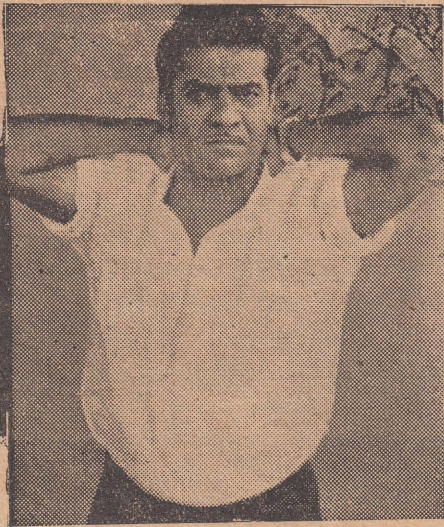
என்னும் குறிப்பினால் அறிக்கிறோம். 'இதனுள், 'ஈங்கிதன் என்னும் சொற்றொடர் 'நாகதீபம்' எனவும், 'மணிபல்லவம்' எனவும் வழங்கப்படும் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டையே குறிக்கின்றது என்பது துணிவு. இரத்தின் தீபம்' என்பது தென்னிலங்கையையும், 'சமந்தம்' என்பது கிவனொளிபாத மலையையும் குறிக்கின்றன என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

மணிமேகலை என்னும் காப்பியத் தலைவியும், கோவலனுக்கு மாதவியிடத்துப் பிறந்தவளுமான மணிமேகலை, தனிமையில் மணிபல்லவத்திற்குச் சென்று, அங்கிருந்த புத்தர் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி வழிபாடு செய்தாள் என்றும், அத்தீவிலிருந்த பொய்கை ஓயான்றிலிருந்து "அமுதசுரபி" என்னும் பாத்திரத்தைப் பெற்றபின் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் திரும்பி வந்தாள் என்றும் தெரிகின்றது. இதனால் புத்தசமயம் இலங்கையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமை புலனாகின்றது. மேலும் தமிழகத்து புத்தசமயத் தொண்டர்கள் இலங்கைக்குச் சென்று போதிமாதவரின் திருவடிகளை வணங்கி வழிபடும் வழக்கம் இருந்து வந்தமை அறியப்படுகிறது.

(தொடரும்)

- O படமெடுப்பதில் பழைய முட்டாள்தனம் மாறவில்லையே!
 OO என் தந்தை பிரதமர் நேருவிற்கு காரியதரிசியாக இருந்தவர்
 OOO நான் ஒரு "கிராக்" தானு?
 OOOO நான் நடிக்கும் படங்களில் என் பாகங்களை நான் தான்
 அமைத்துக் கொள்வேன்!
 OOOOO ரூபா 2000த்திற்கு சித்திரம் வாங்கிய ஒரே தமிழ் நடிகன்
 நான்.

இப்படியெல்லாம் அண்மையில் டைரக்டர் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டுள்ள சந்திரபாபு கூறுகிறார். கட்டுரையை சுவையுங்கள்.

டைரக்டர்
 - பாபு -
 பேசுகிறார்...

ிவி பிலிம்ஸ் தயாரிக்கவிருக்கும் முதல் படத்திற்கு நானே கதை எழுதி நானே திரைக்கதையும் அமைத்து... டைரக்டும் செய்யப் போகிறேன். மாத மத்தியில் செட்டில் நுழையப் போகும் அந்தப் படத்திற்கு "உழைக்கும் பங்குதாரராக" நான் இருக்கிறேன். என்னுடைய அந்தப் படத்தின் முக்கியமான புதுமைகள் என்னென்ன இருக்கும் என்று பலரும் கேட்கின்றார்கள். ஒன்று சொல்லுகிறேன்—இங்கு தமிழ் படவுலகில்

'அதை' செய்கிறோம் 'இதை' செய்யப்போகிறோம் என்று வாயாலே 'பந்தல்' போடுகின்றனரே தவிர செய்வது எதுவேனும் புதுமையாக இருக்குமா? எனவே நான் புதுமையை செய்யப் போகிறேன் என்று உங்கள் ஆவலை கிள்ளி விட்டு... பழைய குப்பையே போடுவதில் என்ன லாபமிருக்கிறது?

இல்லை - என்னுடைய படம் உங்களுக்கு புதியதாக இருக்காது. வழக்கமான பாணியில்—"எவ்வளவு நகைச்சுவை படத்தில் இருக்கிறதோ அதே

அளவு காதலும், அதே அளவு சோகமும், அதே அளவு நடனமும்" என்படத்திலும் உண்டு.

தமிழகத்தி லிருக்கின்ற 'படமெடுப்பு முறை' என்னை புதியதாக செய்யாமல் தடுத்து நிறுத்துகின்றன. புதியது செய்ய என்மனம் விரும்பினாலும் என்னால் செய்யமுடியவில்லை. வழக்க மானவைகளையே அவர்கள்—படரதிபதிகள்—விரும்புகின்றனர். பழைய நடிகர்கள் அதுவும் எப்படி?"—தங்கவேலு நகைச்சுவையை தர, சிவாஜி வசனங்களை மெல்ல, சாவித்திரியின் உடலை உரசி ஜெமினி காதல்செய்ய—அதுவும் ஒரு சேரியில், சந்திராபு பாடிக்கொண்டே ஆட (கோமாளித்தனத்துடன்) குதியுயர்ந்த காலணியுடனும் ஜிகுகு சட்டையுடனும் எம். ஜி. ஆர் வளைய வர...இப்படியே பழைய, மிகப் பழைய முட்டாள்தனமான பாணியையே இன்று இவர்கள் பின்பற்றுகின்றனர்.

[சந்திராபு இதை சொன்ன போது அவர் முகம் வார்த்தைகளுக்கு ஏற்ப நடக்க., உள்ளத்தில் இருந்த உவர்ப்பை அப்படியே வெளிப்படுத்தியது குரல்.]

இதோ ஒரு கதை—தமிழ்சினிமா கதை—ஒரு தந்தை, ஒரு தாய்! தந்தை கதைக்காக இறந்துகொண்டே இருப்பார். அப்போது அவர்களது பெண் வீட்டை விட்டு 'போக' ஹிரோ தோன்றுவார்—யார் என்றே தெரியாத அவன் அவனைப்பார்த்து நான் தான் உன் அத்தான்—என்பான். கிளைமாக்ஸ் ஸீன் ஒரு ஓடும் ரயில் வண்டியில்தான். எஞ்சின் டிரைவர்—ஒருவகையில் அவர்களுக்கு உறவு முறைக்காரனான அவன்—ஹிரோ யினை காப்பாற்ற வண்டியை நிறுத்து

வான். (பொதுவான அரசாங்க சொத்து சொந்த காரியத்திற்காக உபயோகப்படுமாம்!) அதே நேரத்தில் இன்னொருமங்கை அதே வண்டியில் இருந்து ஸ்ரீமான் ஹிரோவைப் பார்த்து இளித்துவைப்பாள். உடனே காதல்... பழைய காதல் காற்றிலே பறக்க—ஸ்ரீரோ சார் இரண்டு பெண்களுக்கு இடையிலே "லாலப்பா" பாடுவார். பிறகு எப்படியோ ஒருத்தி செத்துப்போக—இல்லாவிட்டால் "பெருந் தன்மையுடன்" விட்டு கொடுத்துவிட இன்னொருத்திக்கு அவன் தாலிகட்டுவான்... மேளம் கொட்டும்."

எப்படி கதை! முட்டாள்தனமாக இல்லை! இதே பழைய முட்டாள்தனமான பாணியை—தமிழ்ப் பெண்பாட்டுப் பாணியை என்றுதான் மாற்றப் போகிறோம்? எனக்குத் தோன்றவில்லை—மாறும் என்று!

வங்காளப் படங்களிலும் மலையாளப் படங்களிலும் ஓரளவு புதுமை—ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய அமைப்பு படவுலகில் புகுத்தப்பட்டு வெற்றி பெற்று வருகின்றது. அதை ஒப்புக் கொள்ளுகின்ற நான் கேட்கிறேன் "சத்யஜித்ரே"யின் ஒரு "செம்மினுக்கு" (Chemmeen) இணையான படம் இங்கு என்றாவது தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

மேற்குநாடுகளைப் பாருங்கள். 7000 அடியில் வியக்கத்தக்க அளவில்—ஒப்புக்கொள்ளும் வகையில் படம் தயாரிக்கின்றனர். ஹாஸ்யம் என்றால் ஹாஸ்யம்தான் இருக்கும், இசை என்றால் அதுமட்டும்தான் படத்தில் இருக்கும். ஆனால் இங்கே—இசை, காதல், நகைச்சுவை, நடனம், சோகம், இன்னும் என்

என்ன உண்டோ அத்தனையும் ஒரே படத்தில்— இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் படாதிபதிகள் பணம் பேருவார்கள்— இந்த ரசிகர்கள் பார்ப்பார்கள். என்று மாறும் இந்த பழமை?

ஒரே ஒரு 'லக்ஷ்நூபாயில்' புது நடிகர்களைவைத்து 'நல்ல' படம் தயாரிக்க முடியும்போது ஏன்தான் இந்த பழைய நகைத்திரங்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறார்களோ? எனக்கு புரியவில்லை. படாதிபதிகளையும் மக்களையும் மட்டும் சொல்லிக் குற்றமில்லை ஏமாற்றத்தாலும்— மோசமான சில பழக்கங்களும் இந்தத் திரைத்தொழிலின் பின்னால் இருப்பதை யாரும் மறக்கமுடியாது.

எண்ணப்பொறுத்தவரையில் ஒரு நடிகனுக்குப் படத்தைப்பற்றி 'எல்லாம்' தெரிந்து இருக்கவேண்டும் என்பேன். அவர் இருக்கும் "செட்" உடுத்துள்ள "காஸ்ட்யும்" நடிகக் வேண்டிய 'காட்சி' மட்டுல்லாமல் பாடவும் தெரியவேண்டும். நான் ஒரு இசை ரசிகள், உலகின் சங்கீதமேதைகள் அத்தனை பேர்களின் பாடல்களையும் 'ரிக்கார்ட்' டில் சேர்த்து வைத்து இருக்கிறேன் நான்.

நான் சித்திரங்களையும் மிகமிக விரும்புவேன். இதோ இந்தப் 'பெயிண்டிங்' படத்தை கே. வி. எஸ் பணிக்கர் என்பவரிடம் ரூ 2000-00 த்திற்கு வாங்கினேன். வேறு எந்த நட்சத்திரமும் இவ்வளவு பணம் கொடுத்து ஒரு சித்திரத்தை வாங்கியிருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டதில்லை.

என்னுடைய புதிய வீடு அடையாரில் கட்டியபடி இருக்கிறது. வீரை

வில் அங்கு குடியேறிவிடுவேன். என் புகைப்படத்தை—நானே "நமஸ்தே" போட்டபடி ஒரு படத்தை என் வீட்டில் வைப்பதை நான் விரும்பமாட்டேன்—தேவையற்ற ஒன்று.

என்னைப்பற்றியா?

நான் இலங்கையிலுள்ள செயின்ட்ஜோசப் பள்ளியின் மாணவன். என்னுடைய பள்ளிப் படிப்பை முடிக்காமலேயே 1943ல் இங்கு வந்து விட்ட நான் 1950ல் தான் இந்த தொழிலில் நுழைய முடிந்தது.

என் தந்தை ஜெ. பி. நோட்டஸ் என்பவர். ஒரு சமயம் அவர் நமது பிரதமமந்திரி நேருஜியின் சொந்த காரியதரிசியாக (Private Secretary) இருந்தார். அது சுதந்திரம் பெற நாம் கொதித்து எழுந்த நேரம்— நான் என் தந்தையுடன் இந்தியா பூராவும் சுற்றிவிட்டேன். அதனால் இந்திய தலைவர்கள் பலரின் பரிச்சயம் எனக்குக் கிடைத்தது.

இந்த ஒரு பெரியவர்களின் தொடர்பே என்னை "நடிக்" வைக்கது எப்படியென்றால் நான் அவர்களைப் போல கேலி செய்து என் சொந்தக் காரர்கள் இடையே நடப்பது வழக்கம். மிமிக்கரி என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லும் அந்த பிறரைப் போல நடிக்கும் 'கலை' எனக்கு சிறுவயதிலேயே வந்து விட்டது.

என்னுடைய ஏழாவது வயதிலிருந்தே மேலைநாட்டுப் படங்களைப் பார்ப்பதில் ஒரு அலாதிப் பிரியம் எனக்கு உண்டு. ஒருசமயம் நாம் இருவர் என்ற தமிழ்ப் படத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது— எதேச்சையாக அந்தப் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு வரும்போது வருத்தம் தான் எனக்கு

இருந்தது. அந்த நாம் இருவர் கதையை உண்டாக்கியவர்களை சுட்டால் என்ன என்றுகூட தோன்றியது. அப்படியொரு படமா?

அப்பொழுதே எனக்கு இதைவிட பிரமாதமாக — அபாரமாக நான் நடக்கலாம் என்று தோன்றியது. அதை என் தந்தையிடம் கூறி அனுமதி கேட்டேன்—சினிமாவில் சேர! எனக்கும் என் தந்தைக்கும் இதைப் பற்றி பலமாக வாக்குவாதம் நடந்து கூடைசியில் அவர் எனக்கு “கதவை” காட்டினார்—வீட்டை விட்டு வெளியேற. உடனே வெளியேறியவன் தான் — ஆனால் அவரிடம்

“படவுலகில் ஒரு பெரிய புள்ளியாக நான் வராவிட்டால் நான் சந்திரபாபு இல்லை” என்று சொல்லி விட்டு வந்தேன். பிறகு—

ஒவ்வொரு படரதிபதியின் வீட்டுக் கதவும் என்கையால் தட்டப்பட்டன. அது மிகவும் சிரமமான நேரம்—நான் பட்டினி கிடத்தேன் ஏன்... நடைபாதையிலே நான் உறங்கியதும் உண்டே?

என்னால் 18-2-1949 பிப்ரவரி மாதம் பதினெட்டாம் நாளை மறக்கவே முடியாது. ஏன் தெரியுமா? அன்று தான் “சந்திரலேகா”வை அப்போது தயாரித்துக்கொண்டிருந்த வாசனை நான் சான்ஸ் கேட்டு அவர் என்னை அங்கிருந்து வெளியேற்றிய நான்!

பெறுப்பின் உச்சிக்கு போன நான் விஷத்தை தின்றுவிட்டு என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள முயன்றேன். ஜெமினி கணேசன் — அப்பொழுது நடிகர்தேர்வு பணியாளராக ஜெமினியில் 150 ரூபாய் சம்பளத்

தில் இருந்த சாதாரண கணேசன் தான் என்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்று என்னைக் காப்பாற்றினார். என் வாழ்க்கை உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது. (அப்பொழுதெல்லாம் ஜெமினி எனக்கு மசால தோசையும், காபியும் கொடுப்பார். தோசையும் காபியுமே என் பட்டினியைப் போக்கி ‘உயிரை’ புதுப்பித்தன என்றால் மிகையல்ல!)

தற்கொலை குற்றத்திற்காக ஒரு கேஸ் என்மீது பதிவு செய்யப்பட்டது. பதினெட்டு வயது எனக்கு அப்போது. என்னை விசாரணை செய்த “ஜட்ஜ்” என்னை குறுகிய மனப்பான்மையுடைய முட்டாளர் (Silly-idiot) என்று குறிப்பிட்டது இன்னும் எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. ஏன் தெரியுமா?

என் தற்கொலை புரிந்துகொள்ள நினைத்தாய்? என்று கேட்க அவருக்கு நான் இப்படி பதில் சொன்னேன், ஒரு நெருப்புக்குச்சியை பற்றவைத்து அதை உள்ளங்கையினுள் வைத்து முடினேன். பிறகு அதை ஜட்ஜிடம் காட்டி “இப்போது நான் அடைகின்ற வேதனை உங்களுக்கு புரிகிறதா?” என்று கேட்டேன். அவருக்குப் புரியவில்லை. மீண்டும் அப்படியே செய்தேன். என்னை விடுதலை செய்வதற்குமுன் மிக கடுமையாக எச்சரித்த ஜட்ஜ் “நீ இப்படியே இன்னொருமுறை செய்தால் உன்னை மிக கடுமையாக தண்டிப்பேன்—” என்றார். நான் சொன்னேன்— ‘இன்னொருமுறை இதை (தற்கொலையை) செய்துகொண்டால் நான் உங்கள் முன்னாலே வரமாட்டேனே!”

1950லிருந்துவருமானத்திற்குரிய

வழிகளாக இருந்தன என் நடிக்க பாதை! ஆரம்ப நாட்களிலிருந்தே நான் நடிக்கும் படங்களில் என் பாதிரங்களுக்கு நான் கதை(Script) யமைத்து நானே டைரக்டும் செய்து கொள்வேன். நான் 'க்ராக்' "லூஸ்" என்றுதான் படவுலகில் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டேன். அவர்கள் — (படாதிபதிகள்) என்கோமாளித்தனத்தை பொறுத்துக் கொண்டு எனக்கு வடையும் காப்பியும் தருவார்கள். ஏன் தெரியுமா? என் ஐடியாக்கள் பணம் தரக்கூடியவை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். என்னை கிராக் என்று பின்னால் அழைப்பவர்களை கேட்க நினைக்கிறேன் ' நான் கிராக் கா?

சகோதரியில் வரும் என்னுடைய பால்காரன் வேடத்திற்குப் பின்னால் ஒரு 'கதையே' உண்டு

அதில் நடிப்பதற்காக நான் ஏ. வி. எம். செட்டியாரிடமே சில "விதிகளை" போட்டேன். இடைவேளைக்கு முன்னால் என் "வேஷம்" முடிந்துவிட்டால் என் ஊதியம் எவ்வளவு என்பதும் அது இன்டர் வெல்லுக்கு பிறகும் நீடித்தால் ஊதியம் எவ்வளவு அதிகமாகும் என்பதையும் நான் குறிப்பிட்டேன் அதை அவர்கள் மறுக்கப் பார்த்தும் முடியாமல் கடைசியில் எனக்கு ஒப்புதல் தந்தார்கள்.

அதனால் நான் முடிக்கப்பட்டிருந்த சகோதரியை எடுத்துக் கொண்டு அதில் "காமடி" யைசேர்த்தேன். படத்தை ஒட்டி ஒட்டிப் பார்த்து இடை இடையே நடித்து என் பாகத்தை அதில் கதையுடன் இணைத்து முடிக்க எனக்கு ஏழு (7) நாட்கள் தான் பிடித்தன.

இப்பொழுதெல்லாம் நான் என் பாகங்களை தேர்ந்து எடுத்து பிறகு தான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்; நாலு அல்லது ஐந்து படங்களே அதிகப்படம் ஒரு வருடத்தில். எல்லாப் படங்களிலும் ஒரே சமயத்தில் நடித்து ஒரேயடியாக அதிலேயே திளைப்பதை நான் வெறுக்கிறேன். சில நடிகர்கள்—கையில் முப்பதிற்கு மேல் படம் இருக்கும் போதே இன்னமும் படங்களில் நடிக்க ஒப்பந்தமாக விரும்புவது எனக்குத் தெரியும்.

சார்லி சாப்ளிந்தான் எனக்குப் பிடித்த ஒரே நடிகர். உண்மையான ஒரே நடிகர் அவர்தான் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

பலர் பல விஷயங்களை பல முறையில் பேசலாம் ... ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தமும் இருக்கலாம். ஆனால் நேர்மையாகவும், நம்பிக்கையாகவும் குறைந்த பட்சம் தனக்குத் தானே யாவது நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே என் எண்ணம். அதிகம் பேசிவிட்டேன் என்று நினைக்கிறேன்.

வரட்டுமா? வணக்கம்,

கலைச்செல்வி

சந்தா விபரம்

தனிப் பிரதி: 30 சதம்
ஓராண்டுச் சந்தா: ரூபா நான்கு
மூன்றுண்டுச் சந்தா: ரூபா பத்து

சந்தாப் பணத்தை காசுக் கட்டளை அல்லது அஞ்சல் கட்டளைமூலம் அனுப்பவும்.

கலைச்செல்வி

பாலன் வெளியீடு,
செட்டிஞளம் : இலங்கை

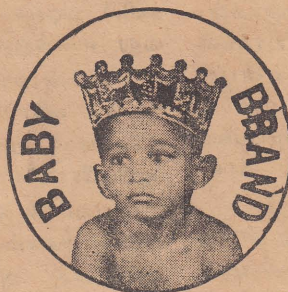
சுத்தமாக

சுகாதார முறைப்படி

நவீன இயந்திரங்களினால்

விசையுயர்ந்த மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு
தயாரிக்கும்

பேயி

மார்க்

ஸ்பெஷல்

பானங்களையே அருந்துங்கள்

எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்.

தயாரிப்பாளர்

சுப்பிரமணியன் சோடாக் கம்பெனி

போன்: 97

வல்வேட்டித்துறை

தந்தி: SODA

கிளை:

ரூஜு ஸ்ரோர்ஸ்

போன்:

2/B, ஸ்ரான்லி ரோட்,

தந்தி

373

யாழ்ப்பாணம்

ESVES

அண்ணலுக்கும் தம்பிக்குமிடையே சண்டை. அண்ணனை "சொத்தி" என்று பழிக்கின்றான் தம்பி. பின் மூன்றும் மனிதனுக்கும் அண்ணலுக்கும் சண்டை ஏற்படுகின்றது. அண்ணலும் தம்பியும் ஒன்றாகின்றனர். ஆனால் மீண்டும்....?

ஒரு குலை

க. பராஜசிங்கம்

"சொத்தியா"

"சொத்தியன்"

"சொத்தி... சொத்தி"

இளையவன் சின்னராசாவின் குரல் பெருத்துக் கொண்டே போனது. நீலநிறக் காற்சட்டை நாடாவை இழுத்து, இறுக்கிச் சொருகிக் கொண்டே அவன் ஓடிஓடிக் கத்தினான்.

தென்னை மரத்தோடு முதுகைச் சாத்தியபடி, அழுகிய கத்தரிக்காய்போலச் சும்பிப்போயிருந்த தனது இடதுகாலை உருவிவிட்டுக் கொண்டிருந்த, கனகசிங்கத்தின் கண்களில் நீர் முட்டியது. அவனால், தம்பியார் 'சொத்தி' என்று கத்துவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

'இவன் என்றை தம்பியே? அறுந்த நாய். என்னை எந்த நாளும் பட்டம் தெளிக்கிறது தான் இவனுக்கு வேலை. மூதேவி செத்துப் போனாலும் நல்லது'

சின்னராசா தமையன் இருந்த தென்னை மரத்தடியைச் சுற்றிக் கைகளைத் தட்டியபடியே ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

'ஓ... இவன் செத்துத்தான் போகவேணும். அப்பான் எனக்

குச் 'சுகம்'. ம்... ஏன் அவன் சாக வேணும் என்று நினைக்கிறேன்? பிறகு கூப்பன் கடைக்குப் போகவும் சாமான் வேண்டப் போகவும் ஆர் இருக்கினம்? சாகாட்டி என்னைப் போலை ஒரு கால் சொத்தியாப் போனாலும் நல்லது'

கனகசிங்கத்தின் மனதைச் சுற்றி வேதனை நெருப்பு மூளும் உந்தலில் அவன் முதுகைத் தென்னை மரத்தில் அழுத்தி, வலதுகையை நிலத்தில் ஊன்றி எழுந்து கொண்டான். சின்னராசா கையைத் தட்டிச் "சொத்தியா" என்று பலமாகக் கத்திவிட்டு ஓட, அவனைப் பிடித்து சொத்தியாக்கி விடவேண்டுமென்ற மனவராக் கியத்தோடு, ஆட்டுக்குட்டி கட்டுவதற்கு அறைந்துவைத்திருந்த பூவரசங்கட்டையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு கனகசிங்கம் துரத்தினான். அவன் ஓட, அவனுடைய இடது கால் நிலத்தில் பட்டும் படாமலும், பிரம்படிபட்ட கையாக உதறுபட்டுக்கொண்டது. சின்னராசா அங்கு மிங்குமாகத் தென்னை மரங்களுக்கூடாக 'உச்சி' ஓட்டங் காட்டி விட்டு வேலிப்பொட்டுக் கூடாக அடுத்த வளவுக்குள் நுழைந்து விட்டான். ஆத்திரத்தோடு கனகசிங்கம் வீசியெறிந்த பூவரசங்

கட்டை வேலியோடு வெறுமனே மோதி நிலத்தில் விழுந்தது.

‘சீ... இந்த எறி பட்டிருந்து தெண்டால் இனிமேல் என்னை அவன் பழிக்கவே ஏலாது. தப்பீற்றான். வரட்டும் பார்க்கிறன்.....’

மனம் ஆத்திரத்தில் கறுவ, தம்பியார் வரப்போகும் பாதையில் பார்வையைப் படர்த்தி தென்னை மரத்தின் மொத்தமான அடிக்குள் மறைந்து நின்றுகொண்டான். பக்கத்தில் காணப்பட்ட எறும்புப் புற்றிலிருந்து அங்குமிங்கும் ஊர்ந்து கொண்டிருக்கும் எறும்புகள் காலில் ஏறிவிடாமல் காலை ஒடுக்கி ஒடுக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்த அவனது கண்வலைக்குள், பொட்டுக் கூடாக தலையை விட்டு ‘நாக்கிழிப் பரம்பை’ப் போல் உடம்பை வளைத்து சின்னராசா வரும் காட்சி அகப்பட்டது. கோப உணர்ச்சியின் உந்தலால் துருதுருத்த கைகளை ஒன்றோடொன்று உரசிக்கொண்டான்.

‘முதேவியார் வரட்டும்’

அகல விரிந்து நிற்கும் வாழை இலைகளின் மேல் மழைத்துளி விழுவதைப் போன்று மனதுக்குள் ஆத்திரம் சொடசொடத்தது!

தமையன் போய்விட்டான் என்ற பயமற்ற நிலையில் கைகளை வீசி நடந்து வந்த சின்னராசா தமையனின் கைக்குள் அகப்பட்டு விடுகிறான். கனகசிங்கத்தின் கைகள் பிடிச்சிராவியாகி அவன் கழுத்தை நெரிக்கும் உக்கிரம் பொறுக்க மாட்டாமல் அவன் கழுத்தைமேலே மிதத்தி தலையை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டியபடி, தலைக்கு மேலால்

தன் கைகளை உயர்த்தி தமையனின் பிடரியைக் கட்டிக் கொண்டான். கால்கள் ஒன்றை யொன்று பின்ன இருவரும் தடக்குப்பட்டுக் கீழே விழுந்து உருண்டனர். கனகசிங்கம் தம்பியின் தலைமயிரைப் பிடித்து உலுக்கினான்.

‘இனிமேல் பட்டம் சொல்லு வியோடா.....?’

‘நீ விடு என்னை.....’

‘பட்டம் சொல்ல மாட்டெண்டு சொல்லு’

‘இல்லை... நான் சொல்லேல்லை...’

‘ஒருநாளும்.....?’

கனகசிங்கத்தின் பிடி நெகிழ, எழுந்து தன் காற்சட்டை நாடாவை இழுத்துச் சொருகி இறுக்கிக் கொண்டே ஓடின சின்னராசா பின்னரும் கத்தினான்.

‘சொத்தி’

‘சொத்தி’

‘சொத்திக் காலர்’

கையில் கிடைத்ததைப் பறி கொடுத்துவிட்ட ஏமாற்ற நிலையில் அவனை யே பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் நின்றவனின் பார்வை எதிரில் வந்துகொண்டிருந்த பக்கத்துவீட்டு முருகுவின் இடத்துக்குத் திசைமாரியது. முருகு காற்சட்டையின் இரண்டு ‘பொக்கற்’ களிலும் நிரம்பிய போனைகளோடு, சலிக்...சலிக் என்ற சத்தம் எழுமபக் கூடியவாறு நடந்து வந்தான்.

போனை அடித்து விளையாடும் மும்மரத்தில் கனகசிங்கத்தின் ஆத்திரம் எல்லாம் மறைந்துபோக, அவனது கவனமெல்லாம் இப்போது விளையாட்டில் வெற்றி

பெறுவதிலேயே திரும்பி நின்றது. அவன் கீறப்பட்ட கோட்டுக்குப் போய் குனிந்து அடிப்பதிலும், பின் திரும்பிவந்து 'குண்டு'க்குப் பக்கத்தில் இருப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தான்.

“கட்டு... கட்டு”

“கோட்டிலை கால் முட்டாமல் விடு”

“சலீர்...”

போனைகள் சிதறிப் பறக்கின்றன! ஒவ்வொரு தடவையும் முருகுவின் அடிகள் தவறிவிடக் கனகசிங்கம் வெற்றிபெற்றுவிடுகின்றன. மனக்கிணற்றிலே மகிழ்ச்சிப் பாசிகள் சூழ்ந்து மிதக்கின்றன. முருகு கொண்டு வந்த அத்தனை போனைகளையும் தோற்றுவிட்டு, பின்னரும் எடுத்துக்கொண்டு வருவதற்காக வீட்டுக்குப் போவதை இடுப்பில் கையை வைத்தபடியே நிமிர்ந்து நின்றுபார்க்கும் அவனது எண்ணமெல்லாம் போனைகளைக் சுற்றியே சுழல்கின்றது.

‘அங்கை பேணிக்கை இருக்கிறது முப்பத்தேழு... இஞ்சை எல்லாமாப் பதினெட்டு... அப்ப முப்பத்தேழும் பத்தும் நாப்பத்தேழும் எட்டும் அம்பத்தைஞ்சு. இனிக்கொண்டாற எல்லாத்தையும் வெண்டுபோட்டால் அவனுக்கே விலைக்கு விக்கலாம். புதிசு ஒண்டு ஒரு சதம். சொறிப்போனையெண்டால் ரெண்டு’

‘ம்... ஆள் வாறார், வாறார்...’

தோற்றுப்போய் விட்ட அவமான உணர்வில் முருகு புதிய சட்டங்களைக் கிளப்பினான்.

“கோடு கிட்டமாய்ப் போச்சு. கொஞ்சம் தூரக் கீறவேணும்.

நீ அப்போதையெல்லாம் ‘பிஸ்தியா வைச்சு அடிச்சனி”

“ஓ... நீ வேணுமெண்ட அளவு தூரக் கீறு...”

புதிய கோடு கீறப்பட்டு விளையாட்டு மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. முருகு வெறிபிடித்தவன் போல பாய்ந்து அடித்த போதும் அவனது அடி ஒன்றாவது படவில்லை. கனகசிங்கம் நொண்டி நொண்டி ஓடி அடித்து போனைகளின் எண்ணிக்கையை ஒவ்வொன்றாகக் கூட்டிக் கொண்டான். முருகு வைத்திருந்த கடைசிப்போனையையும் கோட்டுக்கு விட்டு விட்டான்.

‘உன்ரை கைமாபினைத்தா...”

“இந்தா...”

அந்தக் கத்தரிப்பூப் போனையாலாவது அடித்து வென்றுவிடலாம் என்ற முருகுவின் நம்பிக்கை, போனை நொருங்குவது போல் சிதறிப்போய்விட்டது, கடைசிப் போனையையும் கனகசிங்கம் அடித்து எடுத்துக் கொண்டு விட்டான். முருகுவின் கண்கள் ஆத்திரத்தால் எரிச்சலெடுத்துச் சிவந்தன.

கனகசிங்கம் எல்லாப் போனைகளையும் எடுத்து இரண்டு கைகளாலும் அனைந்து எண்ணிப் பார்க்க முருகு ஆற்றாமையோடு அவனைப் பழிக்கத் தொடங்கினான்.

“நீ அளாப்பி வெண்டு போட்டாய், எனக்குத் தெரியாது. என்ரைபோனையெல்லாம் தந்து போடவேணும்”

‘நான் ஏன் தருவான். நான் முறையாத்தான் விளையாடினன். அளாப்பினால் அப்போதை நீ சொல்லியிருக்கவேணும்”

“போடா அளாப்பியா, சொத்தி யா...”

“நீதான்ரா அளாப்பி.....குளா ப்பி”

முருகுவின் கண்களில் நீர்முட்டி நின்றுது.

கனகசிங்கம் மீண்டும் போனை களைக் கைக்குள் வைத்து அளைய முருகு எட்டித் தட்டிவிடுகிறான். போனைகளெல்லாம் சிதறிப் பறக்க அவற்றைப் பொறுக்கக் குனியும் முருகுவிற்கும் அவனிற்சும்சண்டை முளுகிறது.

“தாடா சொத்தியா...விர்ரு சொத்தியா”

“நான் விடன்”

“எளிய சொத்தியா”

எங்கிருந்தோ பாய்ந்துவந்த சின்னராசா முருகுவைப் பிடித்து இழுத்துத் தமையனை விடுவிக்க, முருகு சின்னராசாவின் தலை மயிரைப் பிடித்து அவன் முகத்தில் குத்தினான். இரண்டு பேரும் கட்டிப் பிடித்து உருண்டு எழுந்தனர்.

“நான் எல்லாம் பாத்துக் கொண்டுதான்ரா நிண்டனான். அண்ணை முறையாத்தான் விளையாடி வெண்டவர்”

“போடா..நீர் கொண்ணைக்காக நாயம் பேசவேணும். எளிய சொத்தியன் அளாப்பி...;”

“இனி சொத்தியா எண்டு சொன்னியோ உன்ரை மண்டையை நொருக்கிப் போடுவன்”

“சொத்தி”

“சொத்தி”

சின்னராசா முருகுவின் முகத்தில் குத்திவிட, அவன் ஓடிப்போய்த் தூர நின்று கல்லால் எறிந்து, சின்

னராசாவின் நெற்றியில் காயத்தை உண்டாக்கி விட்டு ஓடிவிட்டான்.

முகத்தில் வடியும் இரத்தத்தைக் கனகசிங்கம் துடைத்தான்.

‘வடுகள் வரட்டும் பார்க்கிறன்’

∴ ∴ ∴

தூமையனும் தம்பியாரும் போனை அடித்து விளையாடுகிறார்கள். போனையடியில் மட்டும் கனகசிங்கத்தை மிஞ்ச யாருமில்லை என்ற அளவுக்கு அவன் விண்ணன். சின்னராசா தனது போனைகளைத் தமையனிடம் தோற்றுவிட்டான்.

“அண்ணை ரெண்டு போனை கடன் தராயோ?”

“முந்தி வாங்கின கடனைக் கொண்டா. இனித்தர மாட்டான்”

“தராயோ?”

“இல்லைப்போ”

“தா எண்ணுறன். ஒண்டாலும் தா”

“ஒண்டும் தான்”

“போடா சொத்தியா”

“இஞ்சை பட்டம் தெளிச்சுத் தான் காலமை என்னோடை கொழுவினனி... இப்ப பேசாமல் போய் உன்ரை அலுவலைப்பார்”

“சொத்தியா”

“சொத்தி”

“சொத்தி”

ஓடி ஓடிக் கொண்டே சின்னராசா கத்துவது கனகசிங்கத்தின் செவியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து மோத, அவனது மனதில் பழையபடி வேதனை நெருப்பு மூண்டது

“நீ வா...உனக்கு அவன் எறிஞ்சது பத்தாது. இனி நான் நொருக்கிறன்”.

இங்கிலாந்து அரசு குடும்பத்தினரின் ஆதரவுடன் நடைபெறும் எடின்பரோ கலைவிழாவிற்குச் செல்கின்றார் இந்திய இசையரசி ஸ்ரீமதி எம். எஸ். அவருடைய இசைத்திறமையைப் பற்றி இரசிக நோக்கில் எழுதுகின்றார் இசைப்பிரியரும் யாழ்-மத்திய கல்லூரி ஆசிரியருமான ஸ்ரீ. ஷண்முக-குமரேசன்.

இந்திய இசையரசி

ஷண்முக குமரேசன்

இந்தியாவிலும் வெளிநாட்டிலும் மிகுந்த புகழ்பெற்ற ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி பத்துவயதிற்குப் பாரிய பாட்டுக்கள் இசைத்தட்டில் இருக்கின்றன. குழந்தையாகத் தாயுடன் ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மி ஒரு மேடையில் உட்கார்ந்த செய்தி இற்றைக்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியான 'ஆனந்தவிகடன்' தீபாவளி மலரில் வந்தது. தாய் சங்கீதக்கச்சேரி செய்ய வந்திருக்கும்போது குழந்தையும் மேடையில் இருக்கிறதே; இது செல்லக்குழந்தையோ? என்றெல்லாம் அப்பொழுது அவையினர்பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால் அக் குழந்தையும் இனிய குரலெழுப்பி இசைபொழியத் தொடங்கியதும் சற்று முன்னர் கேலிசெய்த அவையினர் திகைத்துப் போனார்கள். 'விளையும் பயிரை முனையில் தெரியும்' என்னும் முதுமொழிக்குச் சான்றாக விளங்கிய அக் குழந்தை இசைத்துறையில் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து மிக உயர்ந்த நிலைக்கு வந்தது.

ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் தாயார் வீணை ஷண்முகவடிவு. சென்னை சங்கீத வித்வத்சபை சில ஆண்டு களுக்குமுன் அன்னாரைக் கௌர

வித்தது. ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் தாயார் எந்த ஷண்முக வடிவு என்ற ஐயம் சிலருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மதுரையைச் சேர்ந்த ஷண்முக வடிவுதான் அவர். ஆனால் முன்னாளில் இன்னுமொரு ஷண்முகவடிவு வாழ்ந்தார். அவர் திருச்செந்தூரைச் சேர்ந்தவர் என அறிகின்றோம். அண்ணர் பல பக்திப் பாடல்களை இசைத்தட்டிற்குப் பாடியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் இசைத்திறமைக்கு அவரின் இனிய குரல் பெருந்துணையாகும். ஆனால் ஒரு கலைஞருக்கு வேண்டிய தன்மைகள் யாவும் அவரிடத்திற்கு காணலாம். குறிப்பாக, அவர்பாடும் பொழுது யாதொரு சிரமமுமின்றி இசைபெருகிவருவதை அவதானிக்கலாம். சிலர் பாடும்பொழுது எவ்வளவோ தொல்லைப்படுகிறார்கள். அவர்களைப் பார்க்கும்பொழுது பரிதாபமாக விருக்கும். இன்னும் சிலர் பாட்டை நன்கு கவனிக்காமற் பாடுகின்றார்கள். அதனால் அவர்கள் ஒருபுறமும் அவர்களின் இசை இன்னொரு புறமுமாக அமைவதைக் கவனிக்கலாம். ஆனால் இப்பாடகி உண்மையாகவே பாட்டிற்குச் சேர்ந்துவிடுகிறார் அவர் இசைவிருந்தளிக் கும் பொழுது கேட்பவர் மனத்தில் "நான் கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பீர்"

சாற்றினிலே” என்ற இராமலிங்க அடிகளின் எண்ணம் தோன்றும். இலக்கியத்திலும் இசையிலும் பாவம் ஒரு சிறந்த பண்பாகும். சுப்புலக்ஷ்மியின் இசை பாவத்திற்குப் பெயர்போனது. 1954ம் ஆண்டில் அன்னாருக்கு ‘பத்மவிபூஷணம்’ என்ற பட்டம் வழங்கப்பெற்றது. சிலநாட்களின் பின் அன்னாரின் இசைவிருந்து மயிலாப்பூரில் (ரசிக ரஞ்சனி சபா ஆதரவில்) நடைபெற்றது. பட்டம் பெற்றவரைப் பாராட்டிப் பேசிய அன்பர், “ஸ்ரீமதி எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி இனிய சாரீரத்தால் நம்மை மகிழ்விக்கிறார். அவருக்கு நல்ல சாரீரம் மாத்திரமல்ல, நல்ல ஞானமும் உண்டு; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரின் இசையில் பாவம் நிறைந்திருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார். அன்று ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் சார்பில் நன்றியுரை வழங்கிய காலஞ்சென்ற திருரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (‘கல்கி’), ‘தாம் இன்னிசைமூலம் செய்த தொண்டுக்காகவே தமக்குப் பட்டம் கிடைத்திருக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீமதி எம்.எஸ்.....சொல்லுகிறார். “எனக்கூறினார். மேலும் அவர், “நான் ஏன் நன்றி கூற வேண்டும்?. ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியே கூறக்கூடாதா? என்று பலர் கேட்கலாம்; ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் சாரீரத்தைப்போன்ற சாரீரம் உடையவர்கள் பாட்டும்; என்னுடையதைப் போன்ற சாரீரம் உடையவர்கள் பேசட்டும், என்று நகைச்சுவை ததும்பக் குறிப்பிட்டார்.

1946ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் இசை விருந்து நடைபெற்றது. பரமேஸ்

வரக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற இக்கச்சேரியே யாழ்ப்பாணத்தில் அன்னாரின் முதற் கச்சேரியாயிருக்க வேண்டும். அன்று காலை யாழ்ப்பாணப் புகைவண்டி நிலையத்தில் அவர் ஒரு பாட்டுப்பாடி அங்கிருந்தோர் அனைவரையும் பரவசப்படுத்தினார். அன்று மாலை பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் மிகத் திறமாகப் பாடினார். அன்றுதான் ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் கச்சேரியை முதன்முதலாக நேரிற் கேட்டேன். அன்றைய கச்சேரியில் அவர் ஆலாபனை பண்ணிய இராகங்களுள் பைரவி சங்கராபரணம், தோடி ஆகியவை மிகச் சிறந்து விளங்கின. நன்றியுரை கூறிய திரு சு, நடேசபிள்ளை “பரத கல்பத்தில் தன் எல்லையை மீறிப் பாய்ந்த இன்னிசை வெள்ளமாகிய கங்காநதி இன்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடிவந்து பரமேஸ்வர கல்லூரியிற் பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது.” என்று வியந்து கூறினார். அன்றைய கச்சேரியின் பிற்பகுதி தொடங்கியதும் சிலர் ‘மீரா’ என்று கத்தினார்கள். உடனே ‘காற்றினிலே வருங்கீதம்’ என்ற பாடல் பாடப்பெற்றது. அதையடுத்து ‘மீரா’வில் வந்த இன்னொரு பாட்டாகிய ‘பிருந்தாவனத்தில்...’ பாடப் பெற்றது. யாழ்ப்பாண மக்கள் நன்கு இசையின்பத்தில் முழுகியிருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்த பாடகியின் கணவர் திருசதாசிவம், ‘செந்தமிழ் நாடென்னும்’ என்ற பாட்டைப் பாடும்படி வேண்டினார். உடனே அந்தப்பாட்டும் மனநிறைவோடு பாடப்பெற்றது.

1955ம் ஆண்டு திருவெட்டூர் வரர் சபா (சென்னை)ஆண்டுவிழாக்

கொண்டாடியது. அவ் விழாவில் ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் கச்சேரியும் நடைபெற்றது. கச்சேரிக்குத் தலைமை தாங்கிய உயர் நீதிபதி, சங்கீத கலாநிதி வெங்கடராமஐயர் “தென்னிந்தியாவில் மட்டுமல்ல, ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மியின் புகழ் வட இந்தியாவிலும் நன்கு பரவிவிட்டது. வடக்கே நாம் போனால் ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மியைப்பற்றி மக்கள் கேட்கிறார்கள். வெளிநாட்டுக்கு நாம் போகவில்லை. அங்கு என்ன கேட்பார்களென்று நமக்குத் தெரியாது” என்று கூறினார். சில பாடகர்கள் சுருதியைக் கவனிக்காமற் பாடுகிறார்களென்றும் ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுருதியினின்று பிரியாமற் பாடுகிறாரென்றும் உயர் நீதிபதி குறிப்பிட்டார்.

அவ்வாண்டில் திரு. நேரு தென்னிந்தியாவிற்கு சில நாட்களைக் கழித்தார். அப்பொழுது சென்னை சங்கீத வித்வத் சபையின் நிரந்தர மண்டபம் உருப்பெறவேண்டியிருந்தது. அம்மண்டப நிதிக்காக ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மி ஓர் இன்னிசை விருந்தளித்தார். கச்சேரி தொடங்கிய பின்னரே திரு. நேரு அங்கு நுழைந்தார். அத்திவாரக்கல் நாட்டிப் பேசிய அன்னார் தென்னிந்தியாவில் விளங்கும் கட்டடக் கலையின் சிறப்பைக் குறிப்பிட்டு அன்றைய பாடகியாம் ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மியின் இன்னிசையையும் புகழ்ந்தார். “இசை அரசியின் பெருமையைப் பற்றி வெறும் பிரதம மந்திரியாகிய நான் எப்படிக்கூறுவேன்?” என்று அன்னாரின் கச்சேரி வட இந்தியாவில் நடைபெற்றபோது தாம் சொன்னதாகத் திரு. நேரு குறிப்பிட்டார். ஏறத்தாழ இருபதாண்டு

களுக்கு முன் தமிழ்ப் படங்களில் (திரைப்படங்கள்) இன்னிசையைப் பேணிவந்தனர். சாத்திரீதியான சங்கீதம் அந்நாட்களில் திரையுலகிலும் மலிந்திருந்தது. எனவே, திரைப்படங்களால் அப்பொழுது சங்கீதத்துக்கு வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இப்பொழுதோ தளர்ச்சிதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மி முதலில் நடித்த படமாகிய ‘சேவாஸ்தனம்’ பலரையுங் கவர்ந்தது. ‘உன்னுருவம் கல்லன்றி.....’ (ஹரிகாம்போதி), ‘நீது சரண’ (கல்யாணி), ‘மாரமணன்’ (ஹிந்தோளம்) முதலிய பாடல்கள் இசைப்பிரியர்கள் உள்ளத்தினின்றும் மறைய மாட்டா. இசைத்தட்டுகள் பலவற்றைச் சேகரித்த என் தந்தையார் ‘நீது சரண’ என்ற கீர்த்தனையில் ‘ஓ ஜெகஜ்ஜனனி மனோம்ணி’ என்ற இடத்தில் இப்பாடகி செய்யும் அரிய ‘வேலை’யை வியந்து செவியினால் ஒருவர் அடையும் இன்ப நிலையைப் புலப்படுத்தினார்.

ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மி இரண்டாவதாக நடித்தது ‘சகுந்தலை’யில். அதில், ‘மனங்குளிர்’ (இராகமாலிகை), ‘பன்னெடும் நாளாய்’ (நாத நாமக்கிரியை) முதலிய பாடல்கள் சங்கீத ரசிக்கர்களுக்கு நல்விருந்தாய் அமைந்தன. ‘மனங்குளிர்’ என்று தொடங்கும் பாடலில் ‘செழுஞ்செடிகாள் மலர்க் கொடிகாள்... என்னும் இடம் மோகனத்திற் பாடப் பெற்றது. அன்று அவர் பாடிய மோகனத்தைப் போல் இன்று அவரே பாடுவார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அன்னாரின் மூன்றுவது படமாகிய ‘சாவித்திரி’யில் அவர் நாரதராக நடித்து ‘மனமே கணமும்’ ‘அக்கினி யென்றறியா

யோ' முதலிய அரிய பாடல்களைப் பாடினார். இரண்டாவதாகக் குறித்த பாட்டில் 'தொட்டிவிட்டுத் தாலாட்ட, என்ற இடம் கேட்பவரை உயர்ந்த நிலைக்கு இழுத்துச் செல்கிறது. நான்காவதாக நடத்த 'மீரா'விற்பல பாடல்கள் வடஇந்திய இசையைத்தழுவிருக்கின்றன என்று 'சம்பிரதாயம்' பேசுவோர் குறைகூறக்கூடும். ஆனால் அதில் வந்த அநேகமான பாடல்கள் இனிமையாகவே இருக்கின்றன. 'காற்றினிலே வருங்கீதம்', 'பிருந்தாவனத்தில்' முதலிய பாடல்கள் இசைப்பிரியர்கள் மனத்தில் இன்னும் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன. 'உடலுருக' என்ற இராகமாலிகைப் பாடல் கல்மனத்தையும் உருக்கவல்லது. 'எங்கும் நிறைந்தாயே' என்ற பாடலில் 'எங்கும் உனைநான் தேடி அலைந்தேனே' என்ற இடத்தில் வருகின்ற 'அலைந்தேனே' என்பதனை எந்தநதையார் சுட்டிக்காட்டி, இப்பாடகி அதனைப் பாடும்பொழுது 'அலைந்ததாகவே காட்டுகிறார்' என்றும் 'வேறு பலர் அதற்குரிய சுரத்தைச் சொல்லக்கூடும், ஆனால்

அவர்களுக்கு அந்த மெய்ப்பாடு வருமா? என்றும் கூறினார்.

காலஞ்சென்ற நாதசுர வித்துவான் இராஜரத்தினம் பிள்ளை தோடிக்குப் பெயர் போனவர். 'மாருபலக்' (ஸ்ரீ ரஞ்சனி) என்ற கீர்த்தனையை அழகுறக் கேட்கவேண்டுமானால் சங்கீத கலாநிதி செம்மங்குடி ஸ்ரீநிவாச ஐயரிடம் போகவேண்டும். இப்படி இன்னும் சிலர் வெவ் வேறு அம்சங்களில் தனிப்பெருமையுடன் விளங்குவார்கள். 1952ம் ஆண்டு திருச்சியில் ஸ்ரீமதி சுப்புலக்ஷ்மி 'நீதுசரண' (கல்யாணி) என்ற கீர்த்தனை பாடியதை நேரிற் கேட்டேன். 'ஓ ஜெகஜ்ஜனனி மனோன்மணி...' என்ற இடத்தில் அன்னார் செய்த அரியவேலையை அனுபவித்தேன், ஆனாலும், இப்பாடகி சங்கராபரணத்துக்கே பெயர் போனவர் என்று பலர் கூறுகின்றனர். சென்னை சங்கீத வித்வத்சபை விழாக்களிலும் மற்றைய இடங்களிலும் அநேகமாக அவர் சங்கராபரணம் திறமாகப் பாடிவருகிறார்.

இவ்வாறு இசையின்பத்திற் பல்லாயிரம் மக்களைத் திளைக்கச் செய்யும் இவ் இசைவல்லுநர் மேல் நாட்டில் நடைபெறவிருக்கும் கலை விழாவிற்கு கலந்து பாரத நாட்டின் தனிப்பெருமையை மேலும் வளர்ப்பாராக.

"திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர் அதை வணக்கஞ்செய்தல் வேண்டும்,"

சிறுகதை.

கதைக்குத் தக்கதொரு சிறந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதில் எழக்கூடிய உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் தோய்ந்து தோய்ந்து எழுந்த பிறகே எழுத முயலுங்கள்.

—ஆர்னால்ட்.

—பாரதியார்

6

மார்த்தாண்டன் தப்பிவிட்டான்!

நிற்றுக்கு மேற்பட்ட காட்டு மிரசண்டிக் கூட்டம் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டோட, துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளவரசர் களைப் போன்று நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்த பலர் தூண்களிலே கட்டப் பட்ட நிலையில் இருந்தார்கள்; அவர் களைச் சாட்டை கொண்டு தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்—சிலர்.

அந்தப் பாழடைந்த மண்டபத் தின் ஒரு மூலையில், ஒரு பெரிய மேடை; அந்த மேடையிலே வைக் கப்பட்ட ஒரு ஆசனத்தில் வாட்ட சாட்டமான ஒருவன் அமர்ந்திருந் தான்; இருபெண்கள் விசிறியொன்

றினால் அவனுக்குக் காற்றுப் பிடிக்கும் வண்ணம் விசுக்கிக் கொண்டிருந் தார்கள். அவன்தான் தலைவன் பேர லிருந்தது.

அங்கே நடந்து கொண்டிருந்த அத் தனை நிகழ்ச்சிகளும் இளவரசர்களின் மனத்திரையிலே பதிந்து - அளவுக்கு மீறிய பயத்தை உண்டாக்கியது; திரும்பி ஓடிவிடலாமோ என்றுகூட எண்ணினார்கள்.

ஆனால்—

மேடையில் உள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்த மனிதன் அவர் களைக் கண்டுவிட்டான்; கண்டது தான் தாமதம்—

“பிடியுங்கள், அந்த மடையர்

களை; வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள், வேடிக்கை!"—என்று தனது கையை இளவரசர்கள் பக்கமாகக் காட்டிய வண்ணம் கூச்சலிட்டாள்.

கூத்தும், கும்மாளமாகவும் இருந்த காட்டுமிராண்டிகளின் கவனம் இளவரசர்களின் பக்கம் திரும்பியது; திரும்பியதுதான் மிச்சம்—

காட்டுமிராண்டிகளில் ஒரு சிலர் ஓடிச்சென்று இளவரசர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். கணேந்திரனும், மகேந்திரனும் தமது வாள் களால் தம்மைக் காப்பற்றிக் கொள்ள முயன்றார்கள். ஆனால், அவ்வளவு பேரையும் எப்படி வெல்வது? எப்படித் தப்புவது? என்ன, இவ்வேசன காரியமா?

இளவரசர்கள் இருவர்களும் அவர்கள் பிடியிலே சிக்குண்டார்கள்; இரு தூண்களிலே கட்டப்பட்டார்கள்.

அப்போது—

காட்டுமிராண்டிகளின் தலைவன் மகிழ்ச்சி பொங்க, "ஆஹா! இன்று எமக்கு அதிர்ஷ்டம்! எமது விழாவுக்கு—நாம் உண்பதற்கு போதியளவு இறைச்சியில்லையே என்று கவலைப்பட்டோம்; அது கூடக் கிடைத்துவிட்டது!" என்று கத்தினான்; இல்லை குளறினான் என்றே சொல்லலாம்.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

இளவரசர்கள் தம்மைத்-தமது உணவுக்கு இரையாக்கப் போகிறார்கள் என்பதை மிகத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டார்கள்.

கணேந்திரன் தனது செய்கையை எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான், மகேந்திரன் தன் தம்பியின் தவறையும்—தாம் இருவரும்

மரணத்தின் முன்னே மண்டியிடப் போகிறோமே என்றும் பலவாறு மனத்தைக் குழப்பி வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

எப்படியாவது தானும் தன் தம்பியும் இவர்களிடமிருந்து தப்பி விடவேண்டும் என்று விரும்பிய மகேந்திரன்—

காட்டுமிராண்டிக் கூட்டத்தின் பிடியிலே இருந்து தப்புவதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று சிந்தித்தான்; சிந்தித்தான்!

விளைவு?—

∴ ∴ ∴

முதல் மந்திரி கஜபதியின் மகள் இந்திரா இப்போது அரண்மனைக்கே வந்துவிட்டாள்; ராணி பவளவல்லி, இந்திரா தன்னருகே இருப்பதால் ஓரளவு கவலைகளை மறந்து மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தாள்.

ராணி பவளவல்லியின் உள்ளத்திலே இளவரசர்களின் எண்ணமே வராத வண்ணம் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியையே கொடுக்கக் கூடியவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்தான் இந்திரா. என்றாலும்—

இந்திராவுக்கு மகேந்திரன் பிரிவு பெருந்த துக்கத்தையே கொடுத்தது. இதற்காக அவள் கணேந்திரன்மேல் அளவில்லா ஆத்திரம் அடைந்தாள். ஏனெனில்—

மகேந்திரன் சிங்கநாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது கணேந்திரன் தானே!

எவரும் இல்லாத சமயங்களில் மகேந்திரனை எண்ணி, எண்ணி அழுவாள்; அரண்மனை அந்தப்புரத்திலே வரையப்பட்டு சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருக்கும் மகேந்திரனின் படத்தை

ஆவலோடு பார்ப்பான்; அதனுடன் கதைப்பான்.

∴ ∴ ∴

மன்னர் இராஜவர்மன் இப்போது ஓரளவு கவலையை மறந்திருந்தார்.

காரணம்—

சிங்கநாட்டு அரசநிர்வாகத்தைக் கவனித்து—குறைந்தளவு நேரத்தையும் நிறை அளவு வேலைகளையும் கொண்ட அவருக்கு — மற்றவைகளைப் பற்றி நினைக்கவே நேரமில்லை. இருந்தும்—

சில சமயங்களில் இளவரசர்களை நினைத்துக் கலங்குவதுண்டு; திடீரென்று வேறு வேலைகள் குறுக்கிட மறந்து விடுவார்.

அப்படியே, ஏதோ வேலையில் தன்னை மறந்தநிலையில் மன்னர் இராஜவர்மன் இருந்த சமயம்—

“மன்ன! சிறையிலே அடைக்கப் பட்டிருந்த மார்த்தாண்டன் தப்பி ஓடிவிட்டான்!” என்றான் ஒருவன் பதறியபடி.

“என்ன, மார்த்தாண்டன் தப்பி ஓடிவிட்டானா?” என்றார் மன்னர், அவன் சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியுற்று.

மார்த்தாண்டன் தப்பி ஓடிவிட்டான் என்ற செய்தி மன்னருக்கு அளவில்லாத கோபத்தைக் கொடுத்தது. அச்செய்தியை தனக்கு வந்து சொன்ன சேவகனை மன்னர் அளவுக்கு மீறிய ஆத்திரம் பொங்க—

“அவன் தப்பியோட, நீங்கள் என்ன பார்த்துக்கொண்டா நின்றுங்கள்? சீ, வெட்கக் கேடு! இப்பொழுது

தே அவனைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து என்முன் நிறுத்துங்கள்” என்றார்.

மார்த்தாண்டனைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கக் குதிரை வீரர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

சிறையிலிருந்து தப்பிய மார்த்தாண்டன், இளவரசர்களுக்காக வைக்கப்பட்ட போட்டியின் விபரங்களை அறிந்தான்; அறிந்த அந்தச் சமயமே ஒரு குதிரையின் உதவியோடு நாகபுரியை நோக்கிப் பறந்தான்.

அவன் நாகபுரியை நோக்கிய தற்குக் காரணம்—

இளவரசர் மகேந்திரனைக் கொன்று, கணேந்திரனை மன்னனாக்குவதற்கு வழிதேடவே! கணேந்திரன் மன்னனாகிவிட்டால், தான் நினைத்தது எதையும் செய்யலாம் என்று எண்ணினான். இதற்காகவே அவன் நாகபுரியை நோக்கிப் பறந்தான்!

குதிரையிலே மிகவும் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான் மார்த்தாண்டன்; அவனது வஞ்சம் குடி கொண்டிருந்த உள்ளத்தில்—

‘மன்னர் இராஜவர்மனைப் பழி வாங்கவேண்டும்; கணேந்திரனை மன்னனாக்கித் தன் கைப்பொம்மையாக்கி விடவேண்டும்’ என்பது போன்ற எண்ணங்கள் மாறி மாறி உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தன.

இப்படியாக அவனது உள்ளத்தில் சிந்தனைகள் உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் எதிரில்—

(தொடரும்)

“திருடாதே” என்ற கட்டுரை மூலம் பிரச்சினைகள் பலவற்றைக் கிளறிய “பால்ராஜ்”, இக் கட்டுரையில் தன்னை அறி முகப்படுத்திக் கொண்டு, மேலும் சில செய்திகளைக் கூறுகின்றார்.

நான்தான் பால்ராஜ்!

“இலக்கிய விமர்சனம் என்பது சமமானவர்களிடையே இலக்கியப் படைப்புக்கள் சம்பந்தமாக, மீதிப்புப் பற்றிய முடிவுகளைச் செய்ய ஏதுவாக இருவருக்கும் பொதுவான தளத்தை அமைத்துக் கொள்ளும் ஒரு விவாதம் தான்...”

— ‘ஜான் வெயின்’ என்னும் ஆங்கிலப் பேராசிரியரின் இவ்வரி இக்கட்டுரை எழுத ஆரம்பிக்கும் பொழுது, என் நினைவிலே கலந்து உறவாடுகின்றது. ‘திருடாதே’ கட்டுரையின் பின் எழுந்த வாதப்பிரதிவாதங்கள், கருத்துக்கள் இதனை நிதர்சனமாக்குகின்றன.

— இந்நிலையில் தலைப்பும் தந்து கட்டுரை எழுதச் சொன்ன ஆசிரியர் ‘சிற்பி’யின் வேண்டுகோள் என்னை மயங்க வைக்க, என் சிந்தனை அலைகள், ஈயைத் தொடர்ந்து சென்று தேனீக்கூட்டடையே அடைவதுபோல, கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளில் போய்ப் படிக்கின்றன.

நல்லகாரியங்கள் சிலவற்றைச் செய்ய முனையும்போது, பல அவதூறுகளையும், ஆபத்துகளையும் நாம் சந்திக்க வேண்டி நேரிடத்தான் செய்யும். இந்த உண்மை ஒன்றிற்காகவே எத்தனையோ பேர் தம் மனச்சாட்சிகளைக் கொண்டு வெளிவேடமிட்டு திருடனையும் தட்டிக் கொடுத்து, உள்ளூர்பொருமியவாறு ஓட்டிற்ருள் தன்னையே அடக்கிக் கொள்ளும் ‘நத்தை’ யாகிக் கிடக்கின்றார்கள். இந்த ‘நத்தைத் தத்துவ’த் திறகு நானும் ஆளாக விரும்பவில்லை. கடமையைச் செய்யும்போது

எத்தனை ஆபத்துக்கள் வந்தாலும் அவற்றை வெற்றிப்பாதையிலே தூவப்படும் மலர்களாகவே நான்கருதுகிறேன்.

“என்கதைகளைப் படித்துவிட்டு முகஞ்சிவக்கிறவர்களைக் காணும் போது, அவர்களை இன்னமும் முகஞ்சிவக்க விட்டு வேடிக்கை பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் ஏற்படுகிறது!” என்று ஒருமுறை புதுமைப் பித்தன் கூறியது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அதேபோல எனது கதை, கட்டுரைகளைப் படித்துவிட்டு முகஞ்சிவக்கிறவர்களையும்; எனது படைப்புகளை வெளிவராமல் தடை செய்ய ‘எத்துவேலை’கள் பலவற்றை செய்பவர்களையும்; என் படைப்புக்களுக்கு பத்திரிகைகளிலே வெளிவர இருக்கும் விமரிசனங்களை வெளிவராமல் ‘இருட்டடிப்பு’ செய்யமுனைபவர்களையும்; எண்ணும்போதும் எனக்கு அடித்துப்பயமுறுத்தியாவது என் ‘இலக்கியப் பாதையினை செய்பனிட முனையும் முற்போக்கு எண்ணக் கொண்ட ‘பெரிய’ எழுத்தாளர்கள் முயற்சியில் தோல்விகண்டு, சீறிச்சினக்கும் போதும்; என் வைராக்கியம் உறுதிப்பட, என் நோக்கம் விரிவடைகின்றது. என் பணியிலே களங்கம் இல்லை; விரோதம் இல்லை; எனக்கு எல்லாரும் நண்பர்களே! ‘திருடாதே’ கட்டுரை என் இலக்கிய ரசனையின் விளைவு! அவ்வளவுதான்!

கட்டுரை எப்படி பிறந்தது? ஏன் எழுதினேன்? என்பதனையும் நான் எடுத்துக் கூறவேண்டியவகையின்றேன். ஏனெனில் என் கட்டுரையைப் படித்த குறுகிய புத்தியுடையோரும், கட்டுரையால் பாதிக்க

கப்பட்ட எழுத்துலக 'ஜாம்பவான்' களும் விதமான விளக்கங்களைக் கொடுத்ததோடமையாது, தங்கள் கதை பிறந்தவரலாற்றைக் கூட அல்லவா எழுதிவிட்டார்கள்! அவர்கள் கருதியதுபோல கட்டுரை பகைகாரணமாகவோ, வேறுசிலரின் தூண்டுதல் காரணமாகவோ பிறக்க வில்லை.

நான் ஒரு இலக்கியப் பித்துக் கொண்டவன். ஒரு சிறந்த ரசிகன் என்பதனை எனது எழுத்துலக விரோதிகள் கூட நன்கறிவார்கள். நான் ஒருபோதும் என்னை ஒரு எழுத்தாளன் எனக்கூறிக்கொண்டது கிடையாது. ஆனால் என் வாசகர்கள் அப்படிக்கூறினால் மறுக்கப்போவதுமில்லை. நான் ஒரு சிறந்த கலா ரசிகன். அந்த ரசிப்பின் அறுவடையே முந்தியகட்டுரை!

என் ரசிப்பு நிலையில், ஈழத்து தமிழ் தேசிய தினசரிகளில் பிரகாசமாகும் கதைகளைப் படித்து வருகையில், எனக்கு வியப்பாகவும், வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. 'அடேயப்பா! இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்குத்தான் எவ்வளவு துணிச்சல்..., ஆமாம்! தமிழகத்து ராஜாஜியும், பி. எஸ். ராமையாவும், ரஸவாதியும், அகிலனும், புதுமைப்பித்தனும் எப்போது ஈழத்துக்கு வந்தார்கள்!' இவர்கள் படைப்புகள் எல்லாம் மண்வாசனை என்ற பெயரில் மாரீசம் செய்யப்பட்டன! இதிலொரு வேடிக்கை என்னவென்றால் ஆற்ற வில்லாத கலைஞர்களை தயவு தாட்சணியமின்றித்தாக்கிய புதுமைப்பித்தனின் கதையைக்கூட — அதுவும் 'பொன்னகரம்' போன்ற பிரச்

சினைக் கதைகளைக்கூட மாரீசம் செய்யவும் நமது எழுத்தாளர்கள் பின்நிற்கவில்லை. அத்துடன் இத்தகைய மாரீசங்கட்கு ஈழத்து சிறந்த எழுத்தாளர்களின் ஆரம்பகாலப் படைப்புகளும், தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஆளாக்கப்படவும் அவையும் 'ஓஹோ!' என்று தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடப்பட்டன.

மாரீசம் பற்றிய கட்டுரையை 1959ம் ஆண்டிலேயே எழுத எண்ணினேன். ஆனால் அது கைகூடவில்லை. ஏனோ தடைபட்டுக் கொண்டே வந்தது. தடைகள் ஏற்பட ஏற்பட, என் முயற்சியின் சித்தனைகள் விரிவடைந்து, விரிவடைந்து செயலே உறுதிப்படுத்தக்கூடிய 'திடீ' நிலையை என்மனம் அடையலாயிற்று. அந்த உறுதியைப் பலப்படுத்திய வாறு மாரீச இலக்கியங்களும் நான்க்கு நாள் தோன்றிய வண்ணமிருந்தன.

இதற்கிடையில் 'ஆக்க இலக்கியங்கள்' படைப்போரின் 'பட்டி'யவில் நானும் ஒருவனானேன். எழுத்தாளர்களுடனும் ஓரளவு நெருங்கிப் பழகக்கூடிய வாய்ப்பும் ஏற்பட, 'மண எது, பொன் எது?' என்று பிரித்தறியக்கூடிய நிலையும் கிட்டியது. ஒரு பகுதியினர் நாற்றம் பிடித்த சாக் கடைக்குள் ஆழ்ந்து கிடந்தனர். அந்தச் சகதிக்குள் உபதேசம், 'ஐஸ் வைத்தல், பயமுறுத்தல், என்ற பெயரில் தோன்றிய பயங்கரசு 'சுழி'கள் என்னையும் இழுக்க முற்பட்டன. சொந்த வீட்டிலேயே லட்சியம், கொள்கை என்ற பகைமையையும் 'வீட்டுக்குதவாதவன்!' என்ற பெயரையும் பெறும் நான் இதற்கா அகப்படுவேன்?'

இந்த நிலையில் ஒரு நாள் நானும், ஆசிரியர் சிற்பியும், வேறு சில எழுத்தாள அன்பர்களும் இலக்கிய சர்ச்சையில் பலமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தோம். தழுவல், மொழிபெயர்ப்பு, முதலிய 'இலக்கிய சேவை'களைப் பற்றியும், திருட்டு முதலிய "இலக்கிய நகாசு" வேலைகளைப் பற்றியும், பேச்சு எழுந்தது. அப்போது என் மனதிலே பல காலமாக ஊறிக்கிடந்த எண்ணங்கள், உணர்ச்சி நிரம்பிய நிலையில் வெளியாயின. என் பேச்சைக் கேட்ட 'சிற்பி' — "ஏன் இப்போது நீங்கள் சொன்னவற்றை எல்லாம் எழுதிப் பத்திரிகைக்குத் தரலாமே!... பயனுள்ளதாகவும் இருக்குமே!" — என்றார்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்!..... இவை எல்லாம் 'நமக்குள்ளேயே நடப்பவை'யாக இருக்கட்டும், வாசகர்களுக்கு இகெல்லாம் தெரிந்தால் பாவம்! உண்மையாகவே உழைத்து எழுதும் தரமான ஓரிரு நல்ல எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும் வாசகர்கள் தவறாக நினைத்து விடுவார்கள்!..." அத்துடன் அதைப் பிரசுரிக்கும் தங்கள் பத்திரிகைக்கும் ஆபத்து!..." என்றேன்.

"இலக்கியப் புண்ணைக் கழுவிச் சுத்தமாக்க நீரோ நானோ ஏன் பயப்படவேண்டும்!..." என்றார்.

வீடு திரும்பினேன். ஒரே சிந்தனை மயக்கம், 'எழுதலாமா? கூடாதா?... சாக்கடையைக் கிளறுவதால் என்ன பயன்?...'

'சாக்கடையைக் கிளற வேண்டாம். அது வழியில் இருக்கிறது. அதில் ஒருவரும் வாழ வேண்டாம்

என்று வாசகர்களுக்கு காட்டிக் கொடுப்போம். அவர்கள் புத்திசாலிகள் 'உண்மை'யைப் புரிந்து கொள்வார்கள்!'

எழுதத் தீர்மானித்துவிட்ட போதும், உடனடியாக எழுத முடியவில்லை. ஏனெனில் இம்முயற்சி அவசரப்பட்டுச் செய்யக்கூடிய தொன்றல்ல. எழுத்தாள அன்பர் கூறியது போல், களைபிடுங்கப்போய் பயிரையே பிடுங்குவது போலாகிவிடலாம். ஆதலால் ஒவ்வொரு கதைகளையும் முன்பு படித்திருந்தாலும், கட்டுரைக்காக மீண்டு மொருமுறை படிக்கவேண்டியதாயிற்று. பழைய பிரதிகளை தேடி எடுப்பதில் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையரவர்கள் கெட்டார், போங்கள்!

கட்டுரையை எப்படி எழுதுவது? ஒவ்வொரு கதையாக எடுத்து விமர்சனரீதியில் எழுதுவதா? எல்லாக் கதைகளையும் ஒரே கட்டுரையில் அடக்கி அவற்றின் ஒப்புமையைக் காட்டுவதா? முதலில் ஒரு கட்டுரையிலேயே எல்லாக் கதைகளையும் 'அம்பல'த்துக்குகொண்டு வருவோம்; பின்பு கேள்விகள், கண்டனங்கள் எழும்ப்புப்போது விளக்கம் கொடுக்கலாம் என்று எண்ணினேன். அதன் படிதான் நடந்துமிருக்கின்றது.

கட்டுரையை ஆரம்பிக்கும்போது பிரச்சனையாக நின்றவர் டொயினிக் ஜிவா. பிரபலம் எப்படியோ பெற்றவராச்சே! அவரைப்பற்றி எழுதினால் என்னை அவர் அபிமானிகள் விட்டுவைப்பார்களா? ஆகவே அக்கதையைப்பற்றி மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்தையும் அறிய முற்பட்டேன். மற்றவர்களும் என் கருத்தையே கொண்டிருந்தாலும், வெளியே ஏனோ

சொல்ல முடியாமல் தவித்தார்கள். என் முயற்சியைத் தட்டிக் கொடுத்து பாராட்டினார்கள். நான் அணுகிய வர்களில் ஒருவர்—

பாதுகை முதன் முதல் அச்சுருவம் பெறக் காரண கர்த்தாவாக இருந்தவர், 'பாதுகை' காப்பியக்கதை என்ற ரீதியில் பேச்சுக்கொடுக்க...

அவர்முகம் இருளடைந்தது. சிறிது விநாடி என்னையே உற்று நோக்கினார். தொடர்ந்து அவர் சொன்ன பதில் என்னையே திகைக்க வைத்தது.

"நான் அக் கதையைப் படிக்க வில்லை!"

நான் விடவில்லை. "யாருடையதை ஜீவாவின்ரையா?"

அப்போது தான் அவருக்கு தனது தவறு புலப்பட்டது. நாகைக் கடித்துக் கொண்டார். பின்பு ராஜாஜியின் கதையைப் படிக்க வில்லை என்று சமாளித்த அவர், ஜீவாவுக்கு 'சப்பை' கட்டுவதற்காக இரு கதைகளைப் பற்றியும் விமர்சன ரீதியில் விளக்கம் கொடுக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

அன்றிரவு தான் என் கட்டுரையும் பிறந்தது!

கட்டுரை வெளியாகியது!

எழுத்துலகில் பலத்த சலசலப்பு ஏற்பட்டது. யார் இந்த 'பால்ராஜ்'?

இக் கட்டுரையை எழுதியவர் நிச்சயம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் கூட்டத்திலிருந்து புறம்பானவன் என்ற 'ஹேஸ்யங்கள்' பல வெளியாகின, இதை எழுதியவர் ஒருவரல்ல; இருவர் என்று பலத்த ஆராய்ச்சிகள் ஆசிரியரின் குறிப்பை மறந்து வெளியாகின. 'நாசம் வந்

துற்ற காலை நல்லதோர் பகையைப் பெற்றார் சிற்பி!—என்று ஆத்திரங் கொண்டோர் பலர், கலைச்செல்வி காரியாலயத்தையே அழிக்கப் போவதாக சூழூரைத்தோர் பலர்! இவர்கள் எல்லாம் யார்?

முற்போக்கு எழுத்தாளர் (?) கூட்டத்தை சார்ந்தவர்கள்!

எனக்கு ஒரே திகைப்பு!

என் கட்டுரைக்கும் முற்போக்குக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஒஹோ! ஜீவாவைப்பற்றிக்குறிப்பிட்டதாலா? அப்படியாயின் எனையவர்கள்? பாவம்! அவர்கள் விளம்பரமில்லாதவர்கள் ஆதலால் அவர்கள் எக்கேடுகெட்டாலும் போகட்டும் என்று கைவிட்டு விட்டார்களா?

இந்நிலையில் எனது இன்னொரு விமர்சனக் கட்டுரையும் வெளியாகவே அவர்களால் தாங்கமுடியாது போய் விட்டது. ஒருநாள் என்னை இனங்கண்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த இரு இளம் எழுத்தாளர்கள் வழி மறித்தார்கள்.

"டேய் உனக்கு என்னடா தெரியும் விமர்சனத்தைப்பற்றி.... பெரிய பெரிய ஆங்கில வார்த்தைகளைப் போட்டால் விமர்சனமாமாடா!... நீ எழுதிய ஆங்கிலத்துக்கு அர்த்தம் புரியுமாடா?..."

'உங்களுக்கு எந்தப்பகுதிவிளங்கவில்லை என்று சொன்னால் உங்களுக்கு தெரிய வைப்பது என் கடமை!... அமைதியாக பதிலளித்தேன். அவர்கள் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

'டேய் என்னடா கனக்கக் கதைக்கிறாய்... அந்தப் புத்தகம் படிச்சியா, இந்தப்புத்தகம் படிச்சியா என்று ஒரு பட்டியலை அவிழ்த்து விட்டார்கள். என்ன பட்டியல் என்று

நினைக்கிறீர்கள். அத்தனையும் 'ரூஷிய நூல்கள். எனக்குச்சிரிப்பாக வந்தது.

'அப்பனே! மன்னிக்கவேண்டும். உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல என்னால் முடியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்லுவேன். நீங்கள் இதுவரை 'ரூஷிய', ஆங்கிலகதைகளையும், அட்டைப்பட ஓவியங்களையும் தான் கூசாது கையாடலீர்கள். இப்போது விமரிசனங்களைக்கூட கையாளச் சொல்லுகிறீர்களா? பாவம்! நீங்களும் தான் என்ன செய்வீர்கள்!'

எப்படியோ பத்திரமாக, உடம்புக்கு ஆபத்தில்லாமல் வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன்!

இந்தப் பரபரப்பு இத்துடன் முடியவில்லை. 'திருடாதே' கட்டுரைக்கு பதிலிறுக்கு முகமாக பல துண்டுப் பிரசுரங்களும் வெளியாயின. அவை கட்டுரை ஆசிரியனையும், அதனை வெளியிட்ட பத்திரிகையையும் திட்டுவதாக நினைத்துக் கொண்டு கட்டுரைக்கு அதிமுக்கியத்துவம் கொடுத்த தோடமையாது அதற்கு விளம்பரமும் கொடுத்து பிரபல்யப்படுத்தின. இவர்களது இந்தத் துண்டுப் பிரசுரங்கள் 'அப்பன் குதிருக்குள் இல்லை' என்ற கதையாக முடிய, வாசகர்களின் அருவருப்புக்கும் ஆளானார்கள்.

திருடாதே வெளியானபின் கட்டுரையால் பாதிக்கப்பட்ட எழுத்தாளர் ஒருவர் ஆசிரியரை அணுகினார்! 'என்னை அவமானப்படுத்தி விட்டீர்களே!'—என்றார்.

'கட்டுரையாசிரியன் கூற்றை நீங்கள் மறுத்து ஏதாவது காரணம் காட்டுங்கள். அதற்கும் பத்திரிகையில் இடமுண்டு!'— என்று கூறினார் ஆசிரியர். அதற்குத் திறனற்ற எழுத்

தாளர் தலைகுனிந்து திரும்பினாராம்!

இன்னொரு எழுத்தாளர் "ஜீவாவை எழுத்தாளன் என்ற கண்ணோட்டத்தில் பாருங்கள்!"— என்று ஜீவாவையும் எழுத்தையும் சத்திர சிசிச்சை செய்து கூறினாராம்.

'கலைச்செல்வி'க்கு முதல் எதிர்ப்புக் கடிதத்தை வரைந்தவர் டாக்டர் செ.சிவஞான சுந்தரம் எனப்படும் எழுத்தாளர் 'நந்தி' அவர்கள். இவரின் கடிதத்தின்படி இவர் ராஜாஜியின் பாதுகாபட்டாபிஷேகத்தைப் படியாமலே அதன் தலைப்பிலிருந்து அது ஏதோ பரதனைப்பற்றிய கதை போலும் என்று விபரீதமாக விளங்கிக்கொண்டு, அவசரயட்டு எதிப்புக் கடிதம் எழுதினாரென்றி, எந்தவித ஆதாரபூர்வமான மறுப்பையோ எதிர்த்தபயோ அவர் தெரிவிக்கவில்லை. ஏதோ மறுப்பு எழுதவேண்டுமே என்ற நிலையில் வரையப்பட்ட கடிதமாகவே காட்சியளிக்கிறது.

அவர் கடிதத்திலேயே அவர் உள்ளக் கிடக்கை புலனாகிறது. மீண்டும் அவரின் வரிகளைப் படிப்போமா?

'சிறந்த சிறுகதையாசிரியர் திரு டொமினிக் ஜீவா. திரு K. ராஜ கோபாலாச்சாரியார் எழுதிய கதையைப் போன்ற ஒரு கதையை எழுதியிருந்தால் அவர் திருடனு? 'இரு ஆசிரியர்களின் கதைகளின் ஜீவநாடியைக் சவனிக்கையில் அவற்றில் வேற்றுமையில்லை' என்கிறார் பால்ராஜ். உண்மையாக இருக்கலாம்''

—இந்த வரிகளால் நமக்குப் புலனாவது என்ன? நந்திக்கே ஜீவாவின் கதை 'காப்பியாக இருக்கலாம்' என்ற தமோற்றம் இருப்பது

நன்கு புலனாகிறது. ஜீவநாடியில் ஒற்றுமை இருக்கலாம் என்று ஒப்புக் கொள்ளும் நந்தி நட்புமுறையில் அதனை மறைக்க விரும்பியோ என்னமோ 'கட்டுரையா சிரியர் ஏதோ அறிவும் அனுபவமும் ஆராய்ச்சியும் மந்தமானநிலையில்... விமரிசனத்துறை... கேலிக்கூத்தாக்கப் பட்டுள்ளது...!'—என்றெல்லாம் புலம்புகிறார், ராஜாஜியின் கதையைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போது பரதன், பண்பாடு, என்றெல்லாம் அங்கலாய்க்கிறார். நந்தி அவர்கள் ராஜாஜியின் கதையைப் படித்துப் பார்த்தால் கதைக்கும் பரதனுக்கும் 'ஸ்நானப் பிராப்தி' கூடஇல்லை, தலையங்கத்தைவிட— என்பது புலனாகும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நந்தி ஏன் நண்பருக்காக 'வக்காலத்து' வாங்கப்போய் மூக்குடைபடுகிறார்? நட்பு முறையில் ஜீவாவைச் சமாதானப்படுத்தவும், தனது நட்புரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ளவும் தான் இந்த எதிர்ப்புக் கடிதத்தை வரைந்தார் நந்தி என நினைக்கிறேன். மறுப்பு எழுத வேண்டிய அவசியமில்லாத 'கனம்' அற்ற கடிதம் அவருடையது.

மு. தனையசிங்கம்தான் எழுதிய எதிர்ப்புக் கடிதங்களில் தனது கண்ணியத்தைக் காட்டியுள்ளார். விளக்கமும் மறுப்பும் ஓரளவு புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் அவர் கட்டுரை அமைந்திருந்தது. அதற்காக எனது நன்றி!

நந்தி எப்படி ஜீவாவுக்கு 'வக்காலத்து' வாங்கினாரோ அதே போல இவரும் சி. தில்லைநாத

னுக்கு வக்காலத்து வாங்குகிறார் நெருங்கிய நண்பர் என்ற தோரணையில்! இது அவரே ஒப்புக்கொண்ட விடயம்! மொத்தத்தில் ஒரு எழுத்தாளருக்கு வக்காலத்து வாங்குபவர், மற்றவர்களைப்பற்றி மறந்து விடுவதால் அவர்கள் எதிர்ப்புக் கடிதங்களோ, மறுப்புகளோ தமது நண்பர்களை எப்படியோ விடுவித்து விடவேண்டுமென்ற வேட்கையிருப்பதால், அக்கடிதங்களில் உண்மையான ஆதாரபூர்வமான வாதங்களுமில்லை, அறிவுநோக்கில் அவர்கள் கடிதங்கள் எழுதப்படவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

சி. தில்லைநாதனுக்கு வக்காலத்து வாங்கும் தனையசிங்கம் தனது கடிதத்தில் தன் கருத்துக்கு ஜீவாவையும் ஆணைமுுகளையும் துணையாக கொள்கிறார். அவர் ஜீவாவின் கதையைப் பற்றித் தமது கருத்தைக் கோட்டுக் காட்டுகிறார்,

'ஜீவாவின் பாதுகை கூறும் ஓர் சாதாரண நிகழ்ச்சியைப் பற்றி கூடவல்ல!...'—என்று கூறுமுதத்தால், அழுத்தமாக விழும் இக்கருத்தால் (அதாவது சாதாரண நிகழ்ச்சியால் நிகழும் ஒற்றுமை என்ன? திருட்டோ, தழுவலோ தானே) ஜீவாமேல் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டிற்கு எனக்குப் பக்கபலமாக கைகொடுக்கிறாரா முத்த?... மேலும்—

ஆணைமுுகளைப் பற்றிக் கூறுகையிலேயே ஜீவாவின் கதைபற்றி தமது எண்ணத்தை வெளியாகவே சொல்கிறார்.

"...சந்தேகமற நிரூபித்துவிட்டது போல் அழுத்தமாக கூறமுடியாது. ஆணைமுுகனுடைய விபத்

துக்கு அந்த அழுத்தம் நிச்சயமாக பொருந்தலாம். ஜீவாவுக்கும் சரிவரப் பொருந்தலாம்...”

—ஆகவே ஜீவா, ஆணைமுகள் வரை என் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்ட முத, சி. தில்லைநாதன் கதையில் என்னுடன் முரண்படுகிறார். முதலில் சி.தி-வின் கதை பற்றிய முத வின் அபிப்பிராயத்தைப் பார்ப்போம்.

‘...ஆனால்...அதற்காக ஒற்றுமை காட்டுபவை எல்லாம் தழுவுவனவா?’—என்கிறார். இவ்வரிசையிலேயே சி.தி வின் கதைக்கும் அகிலன் கதைக்கும் ஒற்றுமை உள்ளது என்பதனை முத வே ஒப்புக் கொண்டுவிடுகிறார்.

பின்பு சி.திவின் கதையின் முடிவு கற்பனாவாதத்தை ஒட்டியது என்கிறார். அதனைத்தான் நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம். யதார்த்த முடிவை கதை கொண்டிருந்து, இரு கதைகளிலும் ஒற்றுமை காணப்பட்டிருந்தால் நாம் அதனைப்பற்றி அவ்வளவு கவலைப்பட்டிருக்கமாட்டோம். உதாரணமாக ‘முக்கோணக்காதல் கதைகள்’ தமிழில் சிறுகதையின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இன்று வரை வெளியாகின்றன. அவற்றைத் திருட்டுக் கதைகள் என்று நிராகரிப்போர் எவருமில்லை. ஏனென்றால் அந்த ‘முக்கோண நிகழ்ச்சிகள் காலதேசவர்த்த மரணங்களைக் கடந்து சிரஞ்சீவியாக வாழ்வவை. ஆனால் கற்பனாவாதத்தை ஒட்டிய கதைகளில் ஒற்றுமை காணப்பட்டால்தான் பிரச்சனையே முனைவிட ஆரம்பிக்கின்றது.

அகிலனுக்கும், சி.தி-வுக்கும்

கற்பனாவாத நிகழ்ச்சிகளினால் ஒற்றுமை உள்ளது என்பதை ஒப்புக் கொண்ட முத, தனக்கு பக்கபலமாக டெலிபதி, பிரபஞ்சமனம், சமுத்திர உணர்வு போன்ற மனிதனின் உள் உணர்வுகளைச் சான்று காட்டி சி.தி-வை விடுவிக்க முயல்கிறார். முத நன்கு உணர்வேண்டும்: டெலிபதியோ, பிரபஞ்சமனமோ, சமுத்திர உணர்வுகளோ எப்போதுமே, சாதாரணமாக தொழிற் படுவதில்லை; இவை மனிதன் வாழ்வின் ‘குறிஞ்சிப்பூ’ போலவே, அதுவும் ஒரு கண்ணேர, அற்பநேர நிகழ்ச்சிகளாகவே தொழிற்படுகின்றன என்பதை. அப்படித் தொழிற் படுவதாலேயே அவற்றிற்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அந்த உணர்வுகளை இங்கே பயன்படுத்துவது—அதுவும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பத்திரிகையில் வந்த கதையொன்று; பின்னர் அக்கதையையே தலைப்பாகக் கொண்ட சிறுகதைத் தொகுப்பிலும் பல பதிப்புகளாக வெளிவந்து பிரபல்யம் பெற்றபின்னர் மனிதனின் ‘பிரபஞ்சமனத்தில் தோன்றிய கற்பனா ஒற்றுமை என்றால், வாசகர்கள், விமர்சகர்கள் மந்தைகளா?

அடுத்ததாக கடிதம் எழுதியவர் டொமினிக் ஜீவா. இவர் தன் கதைகே ‘வக்கீலாக’ மாறுகிறார்.

ஜீவாவின் கடிதத்தை—கட்டுரையை—படித்தவுடன் எனக்குத் தோன்றிய எண்ணம்—‘ஜீவாவுக்கும் வாய்மைக்கும் என்ன ஜன்மப்பகையா?’ ஜீவாவின் எழுத்தில் வரிக்குவரி முரண்பாடு மிளிர்வதை இன்றல்ல என்றோ உணர்ந்த யன்யான்.

கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் இராமனை இழித்துக் கூறும் ஜீவா, அதே இராமனிடம் சூர்ப்பனகை நடந்து கொண்ட விதத்துக்காகப் பெரிதும் கவலைப்படுகிறார். ஜீவாவின் வாய்மையைப் பற்றி முதலிலேயே நமக்கு சந்தேகம் வந்து விடுவதால், அவரைப்பற்றி அவ்வளவு அக்கறை கொள்ளா விட்டாலும், காலைக் கடிக்கும் 'பாதுகை'யை சும்மா விட்டுவிடலாமா? ஜீவா எழுதுகிறார்:

“நான் ராஜாஜியின் கதைகளை எப்பொழுதுமே படித்தது கிடையாது!”

ஜீவா சொல்கிறார். ஒப்புக் கொள்வோமே!

தொடர்ந்து எழுதுகிறார்; அவரை ஒரு சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளன் என்று என்னை நானே எமாற்றிக் கொண்டதுமில்லை... திட்டவாட்டமாகச் சொல்லப் போனால் ராஜாஜியின் கதையின் ஒரு பாராவைக் கூடத் தொடர்ந்து படித்ததில்லை நான்...”

ஒரு பாராவைக்கூடத் தொடர்ந்து படிக்காத ஜீவா எப்படி ராஜாஜி சிறந்த சிறுகதையாசிரியனா இல்லையா என்பதனை அறிந்திருக்க முடியும். அத்துடன் அவர் சிறந்த சிறுகதையாசிரியன் இல்லை என்று எப்படி தீர்க்கமாக, தன்னை எமாற்றிக் கொள்ளாமல் தெரிந்திருக்க முடியும்?

அத்துடன் ஜீவா தனது கட்டுரைக்கு இட்ட தலைப்பு என்ன தெரியுமா? 'சூர்ப்பனகைத்தனம்!' இவ்விதம் புராண இதிகாசங்களிலிருந்து கட்டுரைக்குத் தலைப்பிடும் வழக்கம், தனித்துவமெல்லாமே

ராஜாஜியின் சொத்தாகும். இதற்கு உதாரணமாக 'கல்கி'யில் ராஜாஜி எழுதிய பல தலையங்கங்களைக் கூறலாம். ஆகவே ராஜாஜியை நன்கறியாத ஒருவர் ராஜாஜியின் பாணியைப்பின்பற்றி, (அதுவும்தான் மதிகாத எழுத்தாளர் ஒருவரின் பாணியை பின்பற்றி) எப்படி எழுதமுடியும்?

இதில் இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்றால் புராண இதிகாசங்களைப் படித்தல் பிற்போக்குத்தனம். என்று கூறிக்கொள்ளும் ஜீவா போன்றோர்தான் புராண இதிகாச உவமானங்களை மிகுதியாக கையாளுகின்றார்கள். சொல்வதொன்று செய்வதொன்று என்று வளர்ந்து வரும் நாகரிகத்தின் எல்லைக் கோடு இவர்கள்.

குற்றஞ் செய்த ஒருவன், குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்று கொண்டு குலப்பெருமை கூறி, நீதிபதியின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றுத் தண்டனையைக் குறைத்துக் கொள்ள முனைவதுபோல, ஜீவாவும் தனது சுற்றவாளித்தனத்தைச் சொல்லப் போய், குற்றத்தின் “இரும்புத்திரை” யாக தான் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர் என்பதைக்கூறி வாசகர்களின் அபிமானத்தைப் பெற முயலுகிறார்.

அவரின் வழிதவறிய வாதத்துக்கு நானும் நன்றாகப் பதிலளிக்க முடியும். எனக்கு அதற்கேற்ற தகுதியும் திறனும் உண்டு.

ஜீவா எப்படி சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றார்? அவருக்குப் பரிசு கிடைப்பதற்காக பின்னின்று இயங்கிய சக்திகள் யாவை? அந்த சக்திகளே வலுவழிந்து தங்களுக்கே

யாராவது 'ஜீவசம்' தர மாட்டார் களா என்று ஏங்கி நிற்கும் நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? அந்த பின்னின்று இயங்கிய சக்திகள் தங்களுக்காக குறுக்கு வழியில் பெற முயன்ற அச்சுயந்திரங்கள் எப்படியோ நேர்வழியில் செல்லவேண்டியவர்களை அடைந்த விதம் என்ன? —என்பது போன்ற விபரங்கள் எனக்குத் தெரியும். அவற்றை இங்கு விபரித்தால் அது இன்னொரு கட்டுரையாகவும் மலர்ந்து பிரச்சனையை மட்டும் கிளப்பாது, பல விபரீத முடிவுகளையும் தோற்றி விடும் என்றஞ்சி விடுகிறேன்.

தவருள முறையில் பரிசுபெற்ற ஜீவா பெருமையடித்துக் கொள்வது நன்றல்ல. தரங் குறைந்திருந்த போதிலும், தரமான எழுத்தாளர்களின் நூல் அச்சுருவம் பெருத காரணத்தால், ஜீவாவின் 'இலுப்பைப்பூ' சர்க்கரை, நூலை மக்களும் தலைவியே எனப் படிக்க வேண்டியதாயிற்று.

இது போகட்டும், 'ஜீவாவின்' கதை பிறந்த கட்டுரை'யைப் பார்ப்போமா?

'எப்போதுமே தான் உள்ளடக்கத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் கூட்டத்தை சேர்ந்தவர்' என்பதனை முதலிலேயே பெருமிதத்துடனும், இறுமாப்புடனும் கூறிக் கொண்ட ஜீவா, பின்னால் கதை பிறந்த விதத்தைக் கூறும்போது—

அவருக்கு முதலில் சம்பவக் கோவை கிடைத்ததாம், பின்பு 'கரு' வேட்டையிலிறங்கிராம். ஆகவே அவருக்கு ஆரம்ப முதலேயே 'கருப்பஞ்சம்' இருந்திருக்கிறது.

எல்லா எழுத்தாளர்களும் 'கரு'வை மையமாக வைத்துக் கொண்டே உருவங்களை அமைக்கின்றனர். ஆனால் இங்கோ ஜீவா சட்டையை வைத்துக் கொண்டு அதற்கு அளவான ஆனைத்தேடி அலைந்தார் என்பது அவரே ஒப்புக்கொள்ளும் விடயம். இது அவர் முதலில்-அதாவது உள்ளடக்கத்துக்குதான் முக்கியத்துவம் கொடுப்பவன் என்ற—கூறிய வார்த்தைகளுக்கு முரண்பாடானதாக விளங்குகிறது.

எப்படியோகதைபிறந்தேவிட்டதாம். கதையைப் படித்தால் எதை மையமாக கொண்டு கதை எழுதினோம் என்று அவருக்கே புரியவில்லைப்போலும். ஆதலால்தான் அவருக்கு 'தலைப்பு'க்குப் பெயரிட தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. ஆகவே 'தலைப்பு' இருவதில்பலத்த தோல்விகண்ட ஜீவா இப்போது 'தலைப்பு வேட்டை'யிலீடுபட்டார்.

[கதையைப் பொறுத்தவரை தனது படைப்பு என்று உரிமை கொண்டாடும்ஜீவா, தலைப்புப் பெயரைப்பொறுத்தவரையில் உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறார். போதாதா? பாராட்ட வேண்டியதுதான்.]

கட்டுரை எழுதிவந்த ஜீவா கட்டுரைமுடிவில் எனக்கேபுரியாத, விளங்காத ஒரு விடயத்துக்கே 'திறப்பு விழா' நடத்துகிறார்.

"இச் சாஹித்திய மண்டல சதாசிவப் பின்னணியின் தாக்குதலுக்கு..." என்ற சொற்றொடர் எனக்கு வேதனையையும் வியப்பையும் அளித்தது. பெரிய மனிதர்களின் பெயரை தமது சாக்கடை நாவால் அவதூறு சொல்வது, பிடிபட்டும் பத்தினி வேடம் போடும்

விபச்சாரிக்கு அழகாக இருக்கலாம், எழுத்தாளனுக்கு அழகல்ல! தாக்கப் படவேண்டியது எனது கட்டுரை! அதனை விட்டுச் சென்று மற்றவர்களைத் தாக்குவது சந்திரனை நோக்கி குலைப்பது போன்றது தான்!

முதல் கட்டுரை 'பிறந்தபின் யார் இந்த பால்ராஜ்?' என்ற கேள்வி எழுந்தது. நான் யார்? மாபெரும் ரிஷிகளாலும், தபசிகளாலும் கேட்டு விடைகாணு கேள்விக்கு நாளை விடைகாணப் போகிறேன். 'பால்ராஜ்' என்ற புனை பெயரில் மறைந்திருக்கும் எழுத்தாளர் யார் என்பதை வாசகர்கள் இன்னுமா புரிந்து கொள்ளாமலிருக்கப் போகிறார்கள்? வாசகர்களைப்பற்றி எனக்கு மிகவும் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் எப்போதுமே உண்டு. அவர்கள் புத்திசாலிகள். போலிகளைக் கண்டு ஏமாருதவர்கள்! பூட

கமாக சொன்னால் புரிந்துகொள்வார்கள். அவர்கள் இதற்குள் என்னை அறிந்திருப்பார்கள். எனக்கும் ராஜாஜிக்கும் பெயரளவிலாவது தொடர்பு இருக்கும். அது தான் இப்படிப் பிரச்சனையைக் கிளப்பினாரோ என்று யாரும் சந்தேகிக்க வேண்டாம். சோழப் பெருமன்னன் கடல்கடந்து வந்து ஈழத்திலே நிலவிய கொடுமைகளை நீக்கி மக்களுக்கு நல்வாழ்வளித்தான். அவன் பரம்பரையில் வந்தவனை நான், கேவலம் களை பிடுங்கக் கூடவா திறனற்றவன்?

—இறுதியாக, கட்டுரை மூலம் என்னை 'இனம்' கண்ட, என் இலக்கிய இதயத்தை உணர்ந்து கொண்டோர் நான் செய்தது தவறென்றால் தண்டிக்கட்டும்; அல்லது மன்னிக்கட்டும். சரியென்றால் பாராட்டட்டும்.

**மில்க்வைற்
நீலசோப்**

**பிரகாசமாய்
சுவை
செய்கிறது**

உருவகக் கதை

கல்

சொக்கன்

ஈலனித்து அலைகின்ற அந்தக் குளத்து நீரிலே, இரண்டு குமிழிகள் இளமையின் மதர்ப்போடும், குதூகலத்தோடும் மிதந்து வந்தன.

பொழுது இன்னும் புலாவில்லை...குமரிப்பெண்ணின் நெஞ்சிலே தாம்பத்தியம் பற்றி எழுகின்ற தெளிவில்லாத எண்ணங்களைப் போல, வைகறைப் போது இருளுக்கும் ஒளிக்குமிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

குமிழிகள் வைகறைச் சீதளத்திலே சிலிர்த்தபடி தொடர்ந்து மிதந்தன...

ஊதிப் பொருமிய ஆசைக் கனவுகள் நிறைந்து குவிந்த உள்ளங்களோடு ஆனும், பெண்ணுமாய் அவை வந்துகொண்டிருந்தது கண்கொள்ளாக்காட்சி!

வாய்ப்புக்களுக்காகவும், சூழ்நிலை சுற்றுச் சார்புகளுக்காகவும் ஏற்படுத்திய ஒழுங்குகள், ஒழுக்கங்களாவதும் பின்பு 'மரபு' என்று பெயர் பெறுவதும், அவையே பிற்காலத்திலே சட்டங்களாவதும், பரம்பரை பரம்பரையாகக் காரணகாரியத் தொடர்பின்றி மனித முதுகுகளிலே ஏறிச்சவாரி செய்வதும்... மனிதருக்குத்தான் அவை சரி!

ஆனால் இவையோ குமிழிகள்...

வாழ்க்கை அவற்றிற்குச் சமையல்ல...வெறும் விளையாட்டு...

அவை மிதந்தன...இணக்கம்...பிணக்கம்... ஊடல்...கூடல்...இன்னபிற...

ஆண், காதலியை நோக்கி ஆதாரத்தோடு கேட்டது. "அன்பே! உன் அன்பு என்னைக்கும் மாறாதே? சொல். என் நெஞ்சிற்கு அமைதிதா"...

பெண்ணின் உள்ளத்துப் பாசமெல்லாம் உதடுகளிலே வந்து குந்திக் கொள்ள, அது சிலிர்ப்போடு சொல்லிற்று. "என்னைக்கும் மாறாது...யுகங்கள் மாறலாம்...ஊழிவந்து உலகமே அழியலாம். அந்த வேளையிலும் என் அன்பு மாறவே மாறாது!"

திடீரென்று ஒரு சிரிப்பொலி... இரண்டும் திடுக்குற்றுத் திரும்பினபுலரிப் போதின் வருகைக்காய்காத்து நின்ற தாமரையின் குமின் சிரிப்பிலே கள்ளமும், கபடும், ஏளனமும் நிறைந்திருந்ததைக் குமிழிப் பெண்கண்டது... "பெண் உள்ளத்தைப் பெண்ணாலே தான் அறிய முடியும்!"

அதுகோபம் கொண்டது "ஏன் சிரிக்கிறாய்?"

"பேதைப் பெண்ணே! உன் ஆசையைப்பார்! யுகங்களைப் பற்றிப் பேச உனக்கோ, உன் காதலனுக்கோ உரிமை ஏது? அதோ அலை ஒன்று உங்களைத் துரத்தி வருவதைப் பார்... இன்னும் சில கணங்களில் தீயும், உன் அன்பனும்... ஓ! அதை நான் சொல்ல வேண்டாம்..." தாமரையின் சிரிப்பு இன்னும் அடங்கவில்லை!

ஆனால்...குமிழிப் பெண்ணிலே கலக்கமோ, அச்சமோ தலை காட்டி

னால்தானே? அது கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து, “பைத்தியக்காரி! எனது யுக யுகாந்தரங்களெல்லாம் இந்தச் சில கணங்கள்தாம்! இவை என் வரையில் சாகுவதமானவை! காதல் குடி கொண்ட அந்தக் கணத்தின்துளியிலேயே நான் சிரஞ்சீவியாகி விட்டேன்! நீ கன்னிப் பெண்...காதலின் வயதைப் பற்றி நீ யாது அறிவாய்? போடி! பேதாய்!” என்றது.

குமிழி சொல்லி முடிக்கவில்லை! அலை வந்தது; தன் யமக்கரங்களை நீட்டியது; அந்தப் படு பயங்கரக் கரங்களிலே குமிழிக் காதலரின் வாழ்வு முடிந்தது...

∴ ∴ ∴

தாமரையின் சிரிப்பையும் மீறிக் கொண்டு பயங்கரச் சிரிப்புக்குரல் ஒன்று எழுந்த பொழுது...

தாமரை அதிர்ச்சியுடன் திரும்பியது...

அங்கே...

படிக்கட்டிலே இருந்த கல் ஒன்று சிரிப்பிலே உருண்டகாட்சி...

தாமரையின் நெஞ்சு நெருப்பாய் எரிந்தது...! கண்கள் கன்னரன...

கல்லா இதற்கெல்லாம் பயப்படும்? அது கம்பீரமாகத் தன் குரலை எழுப்பியது. “குழந்தாய்! நான் சிரித்தது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா? கேள்! ஏறக்குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன்... என்ன? வாயைப் பிளக்கிறாயா? அடேயப்பா! முந்நூறு ஆண்டுகளா என்று அதிர்ச்சியடைகிறாயா? வேண்டாம்! இந்த முந்நூறு என்ன? இன்னும்

பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் நான் வாழ்வேன்...”

“எனக்கு உன் மூதாதையர் பலரையும் தெரியும்! உயர்ந்த மனித இனத்தின் பல பரம்பரைகளைக் கூடக் கண்டவன் நான்...காலையில் மலர்ந்து மாலையிலே மடியும் நீ, அந்தக் குமிழிக் காதலரைக் கண்டு சிரித்தாயே? அதைப் பார்க்க எனக்குச் சிரிப்பாய் வந்தது! சிரித்தேன் அம்மா! என்னைக் கோபியாதே.” பயந்தது போலப் பாசாங்கு பண்ணிச் சிறிதே அசைந்து கொடுத்தது, கல்!

தாமரைக்கு மயிர்க் கூச்செறிந்தது. பயம் பயமாய் வந்தது...நடுங்குங்குரலிலே அது கேட்டது! “நான் செத்து விடுவேனா? மரணம் இன்று பிற்பகலே என்னை வந்து அடைந்து விடுமா?”

“நிச்சயமாக...”

“நீ பொய் சொல்கிறாய்.”

“நான் கோழையல்லவே!”

“அப்படியானால்...?”

“இரவு பயனிவரும் போது உனது உயிர் காற்றிலே கலந்து விடும்”

∴ ∴ ∴

பொழுது புலர்ந்தது...

மரணபயத்திலே நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தாமரையின் முதுகிலே மென்மையான கரம் ஒன்று தீண்டி...அதன் முகத்தைத் திருப்பி...விழிகளிலே துடித்த கண்ணீர்த் துளியைத் துடைத்து...கன்னத்தை வருடி...

ஓ! சுவர்க்கானுபவப் பேரின்பம்!

வேலை கிடைத்தது!

பாலு: அடே ராமு! கல்யாணமானவுடன் உன் மாமனார் வேலை ஒன்று எடுத்துத் தருவார் என்று சொன்னாயே. ஏதாவது எடுத்துத் தந்தாரா?

ராமு:- ம்...தந்தார்.

பாலு:- என்ன வேலை ராமு?

ராமு:- அவருடைய இரண்டாவது பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேடுகிற வேலை...!

தாமரையின் மரணபயம் பாம்புச் சட்டையாகக் கழன்று விட...

அது வாழத் தொடங்கி விட்டது...

மாலைவரையும் கதிரவன் ஆடினான், பாடினான், கூடினான், முடங்கினான்... ஊடினான்...

இதுவன்றே ஆனந்தம்?

∴ ∴ ∴

கதிரவன் மறைந்தான்... இரவு மெல்ல, மெல்லப் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தது... சாவுக்கும் வாழ்வுக்குமிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த தாமரையின் மீது சாமரம் வீசியது! காற்று. சோகம் இருளாகக் குழைந்து உருண்டது...

ஆனால் கல் இரங்கவில்லை! அது கடகடவென்று சிரித்தது! 'எப்படி? நான் சொன்னேனே? இதோ உன் உயிர் சிறிது சிறிதாகப் போய்க்

கொண்டிருக்கிறதே! ... என்னைப் பார்! நானே சாசுவதமானவன்! காலம் என்னை ஒன்றும் செய்ய முடியாது! நான் சிரஞ்சீவி!' ஆனால்...

வாழ்வனுபவம் பெற்றுவிட்ட தாமரையும் சேர்ந்து சிரித்த பொழுது...

கல் பாறையாகி விட்டதோ? அசையாது கிடக்கிறதே!

“உன்னைப்போல் இதயமில்லாத கல்லாக ஊழிக் காலம் வரை வாழ்வதிலும், தொட்டால் துவள்கின்ற இதயத்துடன் சில மணிக் தியாலங்கள் வாழ்வைச் சுவைத்து மரணத்தை தழுவுதல்மேல்!” தாமரையின் குரல் எங்கோ கிணற்றிலிருந்து வெளிவருவது போல இருந்தாலும், பெருமித கம்பீரம் மாத்திரம் குறையவில்லை!

கல், கோபத்தில் தன்னை மறந்தது. “நான் யார் என்று தெரியாமல்லவா உனக்கு?”

“தெரியுமே! நீ தான் கல்! எத்தனை பேர் உன்னைக் ‘கல்’ ‘கல்’ என்று சொன்னாலும் அன்பு, இரக்கம், பாசம் என்ற எதையும் கற்றுக் கொள்ளாமலே கிடக்கும் ஜடமல்லவா நீ?

உனக்கும் ஒரு வாயா? தூ!...

உமிழ் நீரோடு சேர்ந்து தாமரையின் உயிரும் போய் விட்டது!

கல் கல்லாய் நின்றுது!

‘திருடாதே’ சட்டுரையைப் பற்றி ஏராளமான கடிதங்கள் வந்துள்ளன. முதலாவது கடிதத்தை “நந்தி” எழுதினார். அவருடைய கடிதத்திற்குப் பதில் போல அமைந்திருக்கின்றது, இந்தக் கடிதம். அவசியமேற்படும்போதுதான் கடிதம் எழுதியவரின் சொந்தப் பெயரும் முகவரியும் வெளியிடப்படும்.

தொடர்டும் பணி!

கலைச்செல்வி ஆசிரியருக்கு.

நந்தியவர்கள் சீறியெழுந்திருக்கிறார். உண்மையை மறைத்தது, மறைப்பது நந்திதானே!

ஜீவாவின் கதைக்கு வக்காலத்து வாங்கியிருக்கிறார். ஏனைய கதைகளைப் பற்றிப் பேச்சு மூச்சில்லை. கப்சிப்!

“பரிசுபெற்றவர்” (பின்கதவு வழியாக)

“சிந்தனையாளர்” (நந்தியின் கற்பனையில்).

“அனுபவமாக இருக்கக்கூடும்” (நந்தியின் ஹேஷ்யம்)

“போதிய அத்தாட்சியில்லாமல்” (கட்டுரையில் சொல்லப்பட்டிருப்பது போதாதா?)

“ஆராய்ச்சி சூன்யத்தோடு” படித்தாரா நந்தி ராஜாஜியின் கதையை?)

பரிசுபெற்றவர் திருடமாட்டார், திருடக்கூடாது என்று எங்கேயாவது சட்டமிருக்கிறதா?

‘பயிரையே பிடுங்கிவிட்டார்.’ சபாஷ்! பால்ராஜ்! நச்சுப்பயிர்களும் போலிப்பயிர்களும் களையப்படவேண்டியதே! பிறநாட்டு—குறிப்பாக தமிழ்நாட்டு—பத்திரிகைகளைத் தடைசெய்யும்படி கூச்சலெழுப்பிய ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்தினர் நல்லநோக்கத்தோடு அதைச் செய்யவில்லை. கார்க்கி

யையும் செகோவையும் திருடியவர்கள் தமிழில் திருடப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள். கற்பனைச் சூன்யத்தினால். அம்பலமாகட்டும். மண்வளம் என்ற கூச்சல் அறிவுச் சூன்யத்தில் பிறந்தது. யதார்த்தம், வர்ணனைக் கட்டுரை வடிவம் பெறுகிறது. களையப்பட வேண்டும்.

மிகவும் ஆபாசமாக வேறு சில பத்திரிகைகள் கௌரவமும் பண்பும் மிக்க எழுத்தாளர்களைப்பற்றி லட்சுமி காந்தன் தோரணையில் அந்தரங்க வாழ்க்கை எனக் கற்பனைக் கயிறு அயோக்கியத்தனமாக திரித்தபோது தூங்கிக்கிடந்த நந்தி இப்போது வீறு கொண்டு சீறக் காரணமென்ன? விலைக்கு வாங்கப்பட்டிருக்கிறாரா? ‘ஐஸ்’ வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது மிரட்டப்பட்டிருக்கிறாரா? வாயை மூடிக்கொண்டிருங்கள். நந்தி, ரூப்மாஸ்டர்கள் சந்திக்கு வரும்போது. பால்ராஜ்! இவ்வளவோடு நிற்க வேண்டாம். சோமசெந் மோமைத்திருடியவர்கள் கூட இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்குத் தைரியமிருக்கவில்லை, பிய்த்துக்காட்ட. திரையைக் கிழித்து விடு, துணிச்சலுள்ளவனே! கோஷடியாக எழுத்தாளன் வளரவேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தவர்கள் கூடிக் கூக்குரலிலுவார்கள். எழுத்தாளரில் திறமையுள்ளவன் தனிமனிதன். அவனுக்குக் கூட்டு அணிர்தேவையில்லை.

கலைச்செல்வி இப்பணியைத் தொடர்ந்து செய்யவேண்டும்.

—திரு “டன்”

“திருடாதே” என்ற கட்டுரையில் “ஆனைமுகன்” எழுதிய “விபத்து” கதையைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது, தன்னுடைய கதை திருட்டுக்கதையன்று என்று கூறுகின்றார் “ஆனைமுகன்”.

உண்மை இதுதான்!

- ஆனைமுகன் -

“ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ மானிலத்தில்” என்பது நீதி வெண்பாவின் சுற்றடிகள். இவையைப் போல இன்னும் இரண்டு சுற்றடிகள் ஒரு செய்யுளின் கண் உள்ளது. அது தனது இறுதியில் “ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும் நீண்டதுயரம் மீண்டதில்லை இம்மாநிலத்தே” என்று கூறுகிறது.

இந்த சுற்றடிகள் இரண்டையும் ஒத்து நோக்குகையில் இரண்டுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை எளிதிற் தெரிகின்றது. அப்படியானால் நீதி வெண்பா பாடியவரை இரண்டாவது செய்யுள் பாடிய புலவர் காப்பியடித்தார் என்றுதான் கூறவேண்டும். ஏனெனில் அது முந்தையது. இது பிந்தியது. அப்படியிருந்தும் உலக நீதியை இரண்டும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

முன்னையதைப் பாடியவர் கடவுள் அருளினாலும் உலக அனுபவத்தைக் கொண்டும் அல்லது ஒருவர் இறந்த விடத்துச் சுற்றத்தோர் கதறிப் புலம்புவதைக் கண்டு சிந்தனை செய்து தமது அறிவிற்கு எட்டியதை வெண்பாவாகப் பாடியிருக்கலாம். பிந்தியதும், ஒருவர் உலகத்தில் தான் எந்த விதமாக நடந்தாலும் தனக்கு இடரே நேரிட்டு வருகிறதென்று

சொல்லியபோது அதைக் கேட்ட ஓர் அனுபவஸ்தர் அப்படிக்கூறியிருக்கலாம்.

அதேபோன்று “விபத்து” என்ற ஒருபொருளைக் கற்பனை செய்து தங்களது நாட்டு வளப்பம் முதலியவற்றையும் சேர்த்து விபத்து எதனால் நடப்பதுவோ அதற்கேற்பத்தமது கதையை ரஸவாதி எழுதியிருக்கலாம். அப்படியே ஆனைமுகனுடைய நானும், நடந்த ரெயில் விபத்தைச் சாட்டாகக் கொண்டு நமது நாட்டு வளப்பம், நாட்டில் நடந்தது அல்லது அந்த கொழும்புக்குச் செல்லும் புகைவண்டியில் நடப்பவைகள் முதலியவற்றை வைத்து “விபத்து” என்னும் கதையை எழுதியிருந்தேன்.

ஆனால் சிறுகதை உலகைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் இளம் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையில் ஏற்படும் இனக் கவர்ச்சிக்குக் காதல் என்று பெயரிட்டு அதைக் கற்பனை செய்து கதையாகக் கூறுவதே பெரும்பாலும் உண்டு. அந்தக் கதையில் வாசகர்கள் மனதைக்கவர அந்தப் பெண்ணும் ஆணும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து வாதாடுவதையும் சேர்ப்பதுதான் நமது கதை மரபாக இருக்கிறது.

சிறுகதை உலகிலே வீசுகின்ற காதல் என்னும் காற்றைக் கொண்டும், வளப்பம் என்னும் சூழ்நிலை

யைக் கொண்டும் இரண்டு சிறுகதைகளை ஒரே தலையங்கத்தில் இருவர் எழுத முற்படும்போது சில வேளைகளில் அக்கதைகளின் அமைப்பு ஒன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் கதையும் கருத்தும் மாறுபட்டிருப்பது கண்கூடு. அத்துடன் அந்தக் கதையின் ஆசிரியர் சொல்லும் விதமும் வித்தியாசமானவை. இவற்றைப் பாண்டித்தியம் பெற்ற வாசகர்களும் விமர்சகர்களும் அறிவது எளிது.

உதாரணமாக, வைகாசி விசாகக் காற்றின் எழுச்சியினால் கீரிமலைக் கடலில் அலை அடிக்கிறது. அதே காற்று அதே எழுச்சியில் கிராமத்திலுள்ள ஒரு குட்டையில் பட தண்ணீர் ஓடிச் சிறிது அலைபோல் எழும்புகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்போது கீரிமலைக் கடலின் அலையைப்பார்த்து நமது கிராமத்திலுள்ள குட்டையும் காப்பியடிக்கிறதென்ற நாம் சொல்வோம்? இல்லை. இல்லை. மேலே வீசிய விசாகக் காற்றின் தன்மையால் கடலும் குளமும் ஒரே தன்மையைப் பெற்றன என்றே அறிவாளிகள் கூறுவார்கள்.

ரஸவாதியின் கதைக்கும் எனது கதைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்கள் பல. நான் எழுதிய விபத்து உண்மையாக நடந்த ஒரு ரெயில் விபத்து. அதில் வரும் கதாபாத்திரமான நாதன் என்பதும் எனது பெயருடன் சேர்ந்ததே.

உண்மையில் நான் அந்த வண்டியில் பிரயாணம் செய்யும் போது எனது நண்பன் நடராசன் தனது மனைவியுடன் கொழும்புக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் கொழும்பில் ஓர் பிரபலமான புடைவைக் கடையில் கடமையாற்றுவான்.

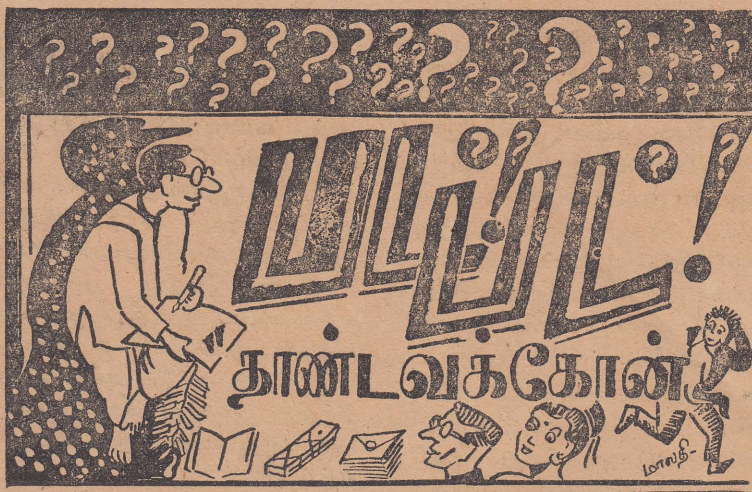
அவன் ஐப்பசி மாதத்தில் நவக்கீரியில் ஓர் குடும்பத்தில் திருமணஞ்செய்து மார்ச்சுமாதம் மனைவியுடன் அந்த வண்டியில் வந்து கொண்டிருந்தான் கொழும்பை நோக்கி. அதே நேரத்தில் அவனின் ஊராகிய மானிப்பாயைச் சேர்ந்த இருபெண்களும் அத்தம்பதிகளுடன் பிரயாணம் செய்தனர். மேலும் அப்பெட்டியில் எங்களைவிட இன்னும் ஓர் கிழவியும் வந்தார். அவர்பெயரை நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. ஏனெனில் நான் கிழவியா? என்று கேட்டாலும் கேட்பார். இது அவர் காதில் எட்டினாலும் எட்டும்!

அடுத்து மார்ச்சு மாதத்துக்குள் ரையும் அப்போது நடப்பதற்கு இருந்த தேர்தலையும் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அத்தோடு எனது ஹாஸ்யங்களும் ஒவ்வொரு வசனத்திலும் தெளிப்பதைக் காணலாம்.

இன்னொரு கதையை நான் காப்பியடித்திருந்தால் கிட்டத்தட்ட அக்கதையின் போக்கிலேயே நான் போயிருப்பேன். அதைவிட்டு, அவர் கதையைக்காப்பியடித்து எழுதி இடையிடையே என்னுடைய நடையிலும் எழுத நான் ஒரு கைதேர்ந்த எழுத்தாளனல்லவே!

‘‘சு தேனுறிஞ்சும் இடத்தில் சிலந்தி நஞ்சை உறிஞ்சுகின்றது’’ (Where the bee sucks honey, the spider sucks poison) என்று ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி இருக்கிறது. எமது நாட்டிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் கைதேர்ந்த எழுத்தாளர்களாக, மாறுகிறார்கள் என்று கூறுவதைவிட்டு, அயல்நாட்டுக் கதைகளாகப் பார்த்துக் காப்பியடிக்கிறார்கள் என்று கூறுவது சரியா?

க. சுந்தரலிங்கம், சாவகச்சேரி.

கே: எழுத்தாளனுக்கு ஏழரைச் சனி பிடித்தால்...?

ப: சொந்தத்தில் ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பிப்பான்!

நா. இராமசாமி, கண்டி.

கே: காதலில் ஈடுபடுபவர்களுக்குத் தண்டனையே கிடையாதா?

ப: ஏன் கல்யாணம் செய்யும்படி கட்டளையிடலாமே!

வை. இராசகுமாரி, பொரளை.

கே: உலகில் அதிக சக்திவாய்ந்த பேனையாரிடம் இருக்கின்றது?

ப: நீதிபதிகளிடம்! ஓர் உயிரை எடுக்கவோ, கொடுக்கவோ அந்தப் பேனாவால் முடியுமே!

ஆர். சந்திரவதனு, வவுனியா.

கே "ஸ்ரீலக்ஷ்மி" என்றால் என்ன?

ப: "ஸ்ரீலட்சுமி ஸ்ரீ" என்பதன் குறுக்கம் தான் ஸ்ரீலக்ஷ்மி. அதாவது இலட்சுமி தடவை ஸ்ரீ என்று சொல்லி ஒருவரை அழைக்கின்றோம் என்று அர்த்தம். மேன்மை தங்கிய, மாட்சி

மை தங்கிய, ஹைட் ஒளரபிள், ஆகிய வற்றிலும் பார்க்க எத்தனையே மடங்கு உயர்வும் சிறப்புமுடையது 'ஸ்ரீலக்ஷ்மி';

கே: திரிநோணமலை பெடறிக் கோட்டைக்குள் யார் மீன் சின்னத்தைப் பொறித்தார் என்று கூறுவீர்களா?

ப: 1256ம் ஆண்டில் திருகோணமலையைக் கைப்பற்றிய சுந்தரபாண்டியன் என்பவன் இந்த மீன் சின்னத்தைப் பொறித்தான் என வரலாறு கூறுகின்றது.

து. பாலசுப்பிரமணியம், உடுப்பிட்டி.

கே: எனது தலை நரைத்திருக்கிறது. இதற்கு என்ன மருந்து உண்டு?

ப: நான் சொல்வதைப் போல் செய்தீர்களானால், தலையில் நரைமயிரே இருக்காது, வாரத்திற்கு ஒரு தடவை தலைமயிர் முழுவதையும் உங்கள் கண்களால் பார்க்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். பிறகு, நரைத்த தலை

மயிர் என்ற பேச்சுக்கே இடமிராது.

கே: மிஸ்டர் கோனூரே! நான் சித்திரக் கலையை விரும்புவன், எனக்கு என்ன உதவி செய்வீர்கள்?

ப: ஒரு கலையை விரும்புவருக்கு நான் என்ன உதவியைத்தான் செய்ய முடியும்—“தங்கள் விருப்பம் நீடுழி வாழ்க” என்று வாழ்த்துவதைத் தவிர?

கே: “தினகரன்” பத்திரிகையைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ப: தெளிவான அச்சில் அழகாக வெளியாகும் “தினகரன்” இலங்கையில் அதிக அளவில் விற்பனையாகும் அத்தாட்சிபெற்ற தமிழ்த் தினசரியாகும். புதுமைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குச் சேவை செய்வதுடன் பொழுது போக்குக்காகவும் பலவேலைகளைச் செய்துவருகின்றது. ஆனால் ஆசிரியர் குழுவில் இருப்பவர்கள் யாரோ சிலருக்குப் பயந்து, பணிந்து நடப்பதைப் போலச் சில சமயம் தோன்றுகின்றது, இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்னும் அதிக துணிச்சலுடன் பணியாற்றினால் எத்தனையோ சாதனைகளைத் “தினகரன்” சாதிக்கலாம்!

கலைவாணி தலையசிங்கம், வண்ணப் பண்ணை.

கே: நான் “தியாகி” என்ற கதையை எழுதி வைத்திருக்கிறேன்; அனுப்பினால் பிரசுரிப்பீர்களா?

ப: கதையை முதலில் ஆசிரியர் குழுவிற்கு அனுப்புவர்கள். அவர்கள் பரிசீலனை செய்து, தகுதியாயின் பிரசுரிப்பார்கள். தகுதியற்றதாயின் போதியளவு தபால் தலைகள் வைத்தனுப்பினால், கதையைத் திருப்பி அனுப்புவார்கள். முயன்று பார்க்க

லாமே!

வே. ராணிமலர், அச்சுவேலி.

கே: இவ்வாண்டு சர்க்கித்ய மண்டலச் சிறுகதைப் பரிசு யாருக்குக் கொடுக்கப்படும்?

ப: இவ் விஷயத்தில், முன்கூட்டியே முடிவு செய்யும் காலம் மலையேறி விட்டது. சென்ற ஆண்டில் வெளியான சிறுகதைத் தொகுதிகளைப் பரிசீலனை செய்வதற்குச் சில நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களின் தீர்ப்பின்படியே பரிசு வழங்கப்படும்.

இரா. கருப்பையா, மஸ்கேவியா.

கே: இளந்தமிழ் வீரர் இரா. சிவலிங்கம் எம். ஏ. அவர்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?

ப: என்னுடைய நல்ல நண்பர்களுள் ஒருவர் இரா. சிவலிங்கம். செயல் வீரரான அவர், “சிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே சேர நன்னாட்டினம் பெணை” நெருத்தியை மணந்து, இப்போது அட்டன் மாநகரில் அமைதியாக வாழ்கின்றார். அரசியல்சாக்கடையில் சிக்காது, “மலை நாட்டு நல்வாழ்வு வாலிப மன்ற”த்தைத் தொடக்கி மலையக மக்களின் உயர்ச்சிக்காக அயராது உழைக்கும் அவர் கையில், மலையக மக்களின் எதிர்காலம் தங்கியுள்ளது.

தமிழ்த்தாசன், அவிசாவளை.

கே: இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தில் நான் சேர விரும்புகின்றேன். தாங்கள் உதவி செய்வீர்களா?

ப: செயலாளர், இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், 226, காங்கேசன் துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் என்ற

முகவரிக்கு எழுதினால், உறுப்புரிமைத் தாள் ஒன்றை அனுப்புவார்கள். அதை நிரப்பி, ஆண்டுக் கட்டணமாக 3-00 ரூபாவையும் சேர்த்து அனுப்புவர்கள். தாங்கள் உறுப்பினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுவீர்கள். இலங்கையிலுள்ள எழுத்தாளர் சங்கங்களுள் சாதி, மத, அரசியல் வேற்றுமையின்றிச் செயல்படும் ஒரே யொரு சங்கம் இந்த இ. த. எ. சங்கம் தான். ஆகவே, தாங்கள் மட்டுமல்லாது, எழுத்தாளர்களாக இருக்கும் தங்கள் நண்பர்களையும் இச்சங்கத்தில் உறுப்பினராக்குங்கள். உறுப்பினர்கட்கு, "இலங்கை எழுத்தாளன்" என்ற நயனாய்வுச்சுவடி மாதந்தோறும் இலவசமாக அனுப்பி வைப்பார்கள்.

சி. வாமதேவன், கொடிகாமம்.

கே; 'தேனருவி' நின்றுவிட்டதா?

ப: 'நற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளது; விரைவில் மீண்டும் வெளிவரும்' என்று கூறியிருக்கிறார் ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்த நண்பர் மனோகான். இங்குள்ள இலக்கிய இரசிகர்கள், "என் சொந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து இலங்கைப் பத்திரிகையை வாங்கிப் படிப்பேன்" என்று உறுதி கொள்ளும் வரை, இலக்கியப் பத்திரிகைகள் தலையெடுப்பது கஷ்டமாகத் தானிருக்கும்.

கு. விசுவநாதன், மாதகல்.

கே; இந்தத் தள்ளாத வயதில் ராஜாஜி ஏன் அரசியலில் ஈடுபட்டுக் கஷ்டப்படுகிறார்?

ப: மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடாமல் இருப்பதற்குச் சிலரால் முடியாது. அந்தச் சிலருள் ஒருவர்தான் நம் மதிப்பிற்குரிய ராஜாஜி அவர்கள். மெய் வருத்தம்

பாராது, பசி நோக்காது, கண்துஞ்சாது, எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளாது எந்நேரமும் மக்கள், தேசம், நல்வாழ்வு என்றெல்லாம் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் ராஜாஜியைத் தடுத்து நிறுத்த யாரால் முடியும்?

கே: தி.மு.க வினரின் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு பற்றித் தாங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?

ப: அவசியமான, அவசரமான ஒரு பணியை அவர்கள் செய்கின்றார்கள். 'மக்கள் விரும்பும்வரை ஆங்கிலம் நீடிக்கும்' என்று வாக்குறுதியளித்த மதிப்புமிக்க நேரு அவர்களே, திடீரென்று இந்தியைப் புகுத்த இடம் கொடுத்து விட்டாரே என்பதை நினைக்க வருத்தமாகத் தானிருக்கிறது. தென்னாடு பிரிவதற்கு வட நாட்டாரே வழிகோலுகின்றார்கள்.

ஆ. சிவகாமசுந்தரி, யாழ்ப்பாணம்.

கே: இலங்கையில் ஆகக் கூடுதலாக விற்பனையாகும் தினசரிப் பத்திரிகை எது?

ப: "தினமின" என்ற சிங்களப் பத்திரிகைதான் இலங்கையில் ஆகக் கூடிய அளவில் விற்பனையாகிறது. நாளொன்றிற்கு 68151 பிரதிகள் விற்பனையாகின்றனவாம். ஆங்கிலத்தில் "டெய்லி நியூஸ்" 57336. பிரதி

சிறுகதை.

கதையில் ஓர் ஆரம்பம். ஒரு நடுவு, ஒரு முடிவு இருத்தல் வேண்டும். முதல் எடுப்பிலேயே கடைசியில் எழும் நாதம் கேட்க வேண்டும். தொடக்கத்திலேயே இறுதி நிலையை நாம் உணர வேண்டும்.

...ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன்.

கனம், தமிழில் "தினகான்" 21115 பிரதிகளும் விற்பனையாகின்றன, சி. கதிர்காமசேகரன், பேராதனை.

கே: சென்னையிலிருக்கும் என் நெருங்கிய நண்பர் ஒருவருக்கு விரைவில் திருமணம் நடக்கப் போகின்றது. அவருக்குப் பரிசுப் பொருட்கள் அனுப்புவதற்கு அரசாங்கம் அனுமதி அளிக்குமா?

ப: அரசாங்கத்தின் அனுமதி கிடைக்குமா? அதுவும், உரிய காலத்தில் கிடைக்குமா? என்பதெல்லாம் சந்தேகம்தான். மேலும் பரிசுப் பொருட்களையும், விளையுயர்ந்த, ஆனால் உபயோகமற்ற பொருட்களையும் அனுப்புவதைவிடத் தாங்கள் ஒன்று செய்யலாமே! ஈழத்து எழுத்

தாள்களின் புதுமை இலக்கிய நூல்கள் பல அழகான முறையில் இப்போது வெளிவந்துள்ளன. அவற்றை வாங்கி நண்பருக்கு அனுப்புகள். திருமணத்திற்கேற்ற, விளையுயர்ந்த பரிசாக இருக்கும். அத்துடன் தேசிய இலக்கியத் தொண்டாகவுமிருக்கும். அரசாங்கத்தின் அனுமதியும் தேவையில்லை.

அஞ்சலட்டையில் வெட்டி ஒட்டி அனுப்ப வேண்டிய பகுதி.

தாண்டவங்கோன்

மே/பா கலைச்செல்வி

பாலன் வெளியீடு,

செட்டிதளம்.

உங்கள் கண்ணைப்

பாதுகாக்க

இலவசமான கண்பரிசோதனை

அழகு மிக்க கண்ணடிப்பிரம்கள்

அப்துல்லா அன் கோ

127, கே.கே.எஸ் வீதி, வாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி 486

பலதரம் செய்தல்

ஓவ்வொருவரது செய்கைகள் மூலம் அவர்களது குணங்களை எடை போடலாம். நேராக நிமிர்ந்து, கால்களை நன்றாக நிலத்தில் பதித்தபடி உட்கார்ந்திருப்பது நல்ல விளையாட்டுக் காரனுக்கு உள்ள குணநலனாகும். போட்டிகளை விருப்பு வனாகவும், சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்க விரும்புவனாகவும் இருப்பவன், 'அட்டாணிக்கால்' போட்டுக் கொண்டிருப்பான். இப்படிப்பட்டவர்கள் எந்தவிதமான தற்பாதுகாப்புச் சக்தியில்லாதவர்களாகவும், அடிக்கடி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளத் தயங்காதவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

‘ரீஸ்ட்’ என்று சொல்லப்படுகிற உல்லாசப் பிரயாணிகள் யார்?... காருக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருப்பது போல, படம்பிடித்துக் கொள்வதற்காக நூற்றுக்கணக்கான மைல்கள் சுற்றிவருபவர்கள்!

பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் நடைபெற்ற உரையாடல்:

ஒருவர்: நான் தான் நெப்பேரலியன்...!

டாக்டர்: நீ நெப்போலியன் என்று யார் சொன்னது?

ஒருவர்: கடவுள் சொன்னார்...!

“...நான் சொல்லவில்லை...!” என்று அப்போது ஒருவர் தூரத்திலிருந்து கத்தினார்.

உலகத்தை விட்டு ஒதுங்கிச் செல்லாதே! அது உன்னைக் கோழையாக்கும்; உலகத்தோடு தொடர்பு கொள்; அது உன் இதயத்தை உறுதியாக்கும்.

—செம்பார்ட்.

பிரமச்சரியத்தை உண்மையாகக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் யார் தெரியுமா? சிறு குழந்தைகள் தான்!

மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆதரவுடன் இயங்கும் இந்திய சாஹித்திய அக்காதெமி, இந்தியாவிலுள்ள எழுத்தாளர் அனைவரதும் பெயர், முகவரி, எழுதிய நூல்கள் ஆகிய விபரங்களைத் திரட்டி “இந்திய எழுத்தாளர் யார்? யார்?” என்றிருரு நூலை வெளியிட்டிருக்கிறது. ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரின் பெயரும் அந்நூலில் இடம் பெற்றிருப்பது பெருமைக்குரியது. தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரி ஆசிரியர், புலவர் நா. சிவபாத சுந்தரம் அவர்கள்தான் அந்த ஈழத்து எழுத்தாளர்!

“மியாவி” என்ற பெயர் தமிழ் நாவல்களை வாசிப்பவர்கள் மனதில் என்றும் இடம்பெற்றிருக்கும் இவருடைய சொந்தப் பெயர் என்ன தெரியுமா? சென்னையிலுள்ள அகில் இந்திய வானொலியில், நாடகத்துறையில் பணியாற்றும் இவருடைய பெயர் திரு எஸ். கே. இராமன்!

1000.00 ரூபா நாவல் போட்டி

-நமது நிருபர்-

வரதர் எழுதிய "கயமை மயக்கம்", நாவற்குழியூர் நடராசன் எழுதிய "சிலம்பொலி" ஆகிய நூல்களின் வெளியீட்டு விழாவிிற்காக யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். எழுத்தாள நண்பர்கள் பலர் விழாவிிற்கு வந்திருந்தார்கள். அவர் விழாவிிற்கு முதலுள்ளான் "கலைச்செல்வி" வெளியாகியிருந்தது. நாவல் போட்டி பற்றிய அறிவித்தல் பலரின் கவனத்தையும் கவர்ந்திருந்தது. "நாவல் போட்டி நடாத்துவது நல்ல முயற்சி; துணிகரமான முயற்சி" என்றெல்லாம் எழுத்தாள நண்பர்கள் கூறினார்கள். அப்பொழுது திடீரென்று, நண்பர் விடிவெள்ளி என்னைக்கேட்டார்; "நாவலுக்கு 1000.00 ரூபா எனக் 'கலைச்செல்வி'யில் வந்திருக்கிறதே. இவ்வளவு தொகையைக் கொடுக்கப் போகிறீர்களா? அல்லது அது அச்சுப் பிழையா?"

இதுதான் என்னைத் தூக்கிவாரிப்போட்டது! நண்பரின் கேள்வியில் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் தொனித்ததுடன், சிறிது அவநம்பிக்கையும் ளந்திருந்ததைக் காண முடிந்தது. ஈழத்திலுள்ள பல எழுத்தாளர்களின் மனத்தில் அலபாயும் உணர்ச்சியை நண்பரின் கேள்வி பிரதிபலித்தது.

ஈழத்தில் சில பத்திரிகைகளும், மன்றங்களும் இதற்கு முன்பும் பல போட்டிகளை நடத்தியிருக்கின்றன. பல எழுத்தாளர்கள் பங்கு பற்றினார்கள். பரிசு பெற்றவர்களின் பெயர்களையும் பரிசுத் தொகையையும் அறிவித்ததுடன் விஷயம் முடிந்துவிட்டது. பரிசுப் பணம், உரியவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் "கலைச்செல்வி" 1000.00 ரூபா பரிசாகக் கொடுக்குமா? என்ற சந்தேகம் எழுவது இயற்கைதானே!

இந்தச் சந்தேகத்தை நீக்குவதற்கு ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு. நாவல் போட்டியை ஒழுங்காக நடாத்த வேண்டும்; பரிசுப் பணத்தையும் சரியாகக் கொடுக்கவேண்டும்!

"கலைச்செல்வி" மூலம் பல போட்டிகளை நடத்தியுள்ளோம். முதன் முதலாக நாம் நடாத்திய "சோமசுந்தரப் புலவர் கவிதைப் போட்டி"யில் முதற் பரிசாகத் தங்கப் பதக்கம் ஒன்றை நண்பர் வரதர் வழங்கினார். 1959ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பேச்சுப் போட்டிக்குரிய பரிசில்களைப் பலர் நன்கொடையாகக் கொடுத்துதவினர். அப்போது யாழ் மாநகர பிதாவாக இருந்த திரு. அல்பிறட் துரையப்பா, ஏ.கே.எஸ் நகைமாளிகை, ஹாஜியர் நகைமாளிகை ஆகியோர் ஒவ்வொரு தங்கப் பதக்கத்தையும். எல்.கே.எஸ் சகோதரர்கள் மூன்று வெள்ளிப் பதக்கங்களையும் அன்பளிப்பாக வழங்கினர். வீரகேசரி ஆசிரியர் திரு K.V.S, வாஸ் அவர்களும், நாவலாசிரியர் திரு இளங்கீரன் அவர்களும், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஸ்ரீ சண்முகநாதன் புத்தக

சாலை, ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை, ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை, ஸ்ரீகாந்தா புத்தகசாலை. ஆனந்தா புத்தகசாலை, கலைவாணி புத்தகசாலை. தம்பித்துரை நியூஸ் ஏஜன்ட், தமிழ்ப்பண்ணை, சுன்னாகம் இன்ப நிலையம்—ஆகியோரும் புத்தகப் பரிசில்களை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துள்ளனர். நகைச் சுவைக் கட்டுரைப் போட்டி ஒன்றை நடாத்த வேண்டும் என ஆலோசனை கூறிப், பரிசுப் பணமாக 25.00 ரூபா அனுப்பி வைத்தார் நண்பர் சொக்கன்.

இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தபோது, உள்ளத்தில் நன்றி கனிந்தது. எவ்வித குறையின்றி நாவல் போட்டியையும் நடாத்தி முடிக்கலாம் என்ற துணிவும் பிறந்தது. கந்தையா-சுகிதேவி தம்பதிகளின் கடிதம் நமது துணியையும் உற்சாகத்தையும் மேலும் வளர்த்தது.

நாவல் போட்டியை வரவேற்றுப் பல கடிதங்கள் வந்து குவிந்தன. யாரை நீதிபதிகளாக நியமிப்பது? என்ற பிரச்சனை நிர்வாகிகளுக்குத் தலையிடக் கொடுக்கத் தொடங்கியது.

—தொடரும்.

இலங்கையர்கோன் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி பரிசு ரூபா 200-00

1. ஈழத்திலுள்ள எல்லா எழுத்தாளர்களும் இப் போட்டியிற் பங்குபற்றலாம்.

2. கதைகள் தாளின் ஒரு பக்கத்தில், மையினால் எழுதப் படவேண்டும். 'புல்ஸ்காப்' அளவில் 4 பக்கங்களுக்கு குறையாமலும் 6 பக்கங்களுக்கு மேற்படாமலும் இருப்பது விரும்பத்தக்கது.

3. கதை எழுதுபவரின் பெயரும் முகவரியும், தனித்தாளில் எழுதப்பட்டு, கதைகளுடன் இணைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

4. முதற்பரிசாக 100/- ரூபாவும், இரண்டாவது பரிசாக 60/- ரூபாவும் மூன்றாவது பரிசாக 40/- ரூபாவும் வழங்கப்படும்.

5. கதைகள் கிடைக்க வேண்டிய கடைசித் திகதி: 15-10-63

6. கதைகள் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: காரியதரிசி இலங்கையர்கோன் வீழாக்குழு, தமிழ் குடி கொண்ட புரம் ஏழாலை மேற்கு, சுன்னாகம்.

இலக்கிய மணி மண்டபம்

நவேந்தன் ஈழத்து இலக்கிய வட்டத்தில் ஒரு தனிக்காட்டுராஜா. கோஷ்டிகளில் சேர்ந்து, முதுகு சொறிந்து முன்னேருமல், தனித்து நிற்பவர். சிறுகதை, உருவகக்கதை கவிதை, நாடகம், திறனாய்வு ஆகிய இலக்கியத் துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

சிறுகதைமட்டுமே இலக்கியம் என்று கருதுகிற ஒரு வட்டத்தின் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் புற்றீசல் போல் வெளிவந்த காரணத்தால் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி இவ்வளவுதானே என்று மயங்கும் வேளையில் கணக்கெடுப்புக் காவது நாவேந்தனின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒரு முக்கிய தேவையாகும். சிறுகதை முன்னோடியெனக் கொண்டாடப்படும் இலங்கையர் கோணையே மூடிமறைத்து (மறைந்து விட்டதனால் மட்டுமல்ல) ஒதுக்கும் வேளையில் இத்தொகுதி மலர்ந்திருப்பது வரவேற்கப் படவேண்டியது.

“வாழ்வு இழையோடி இலங்கும் தொகுப்பு”

நாவேந்தன்,

“பண்படுத்தும்,.....வளப்படுத்தும்...வழிப்படுத்தும் கதைகள்”

க.தி.சம்பந்தன்

“சொந்த அனுபவங்கள்”

க. சச்சிதானந்தன்.

மேலே கூறப்பட்ட வாசகங்கள் நூலில் காணப்படுபவை. இவற்றோடு இலக்கியமாக இவை எந்தத் தரத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதை சில கதைகளை ஆராய்வதன் மூலம் உணரலாம்.

“வாழ்வு” என்றும் தலைப்புடைய கதையும் இத்தொகுதியிலுள்ள பதினைந்து கதைகளுள் ஒன்று.

இக்கதையில் புதுமைப்பித்தனுடைய கயிற்றரவின் சாயல் விழுந்திருக்கிறது. இறந்து விட்ட ஒருவர் சூக்கும சரீரியாக நடப்பவற்றை அவதானிப்பது புதிய உற்பனையும் லட்சாவிலே வாழ்வுமலர்கிறது என்ற கருத்து பிற்பாதிக்கதையில் தான் உருவாகிறது. முற்பாதி நீண்ட பூர்வபீடிகை மட்டும்தான். மேலும் இறந்தவர்தாரத்து உறவானலும்... செத்த வீட்டில் பேத்தி பத்மாவும் கணவனும்...கொஞ்சம் அருவருக்கச் செய்கிறது. பலவந்தமாக பிரிக்கப்பட்டிருந்த ஜோடி, அழுத்தம் கொடுக்காமல் ‘நடுக்காக சொல்லாமல் விட்ட பகுதி—என்பனவற்றை

வாழ்வு (சிறுகதைத் தொகுதி)
ஆசிரியர்: நாவேந்தன்.
தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம்;
ஏழாலை வடக்கு, கன்னகம்.
விலை ரூ. 2.50

ரூல் மட்டும் இதற்கு இடமளிக்க
லாம் என்று கூறமுடியாது.

இவருடைய கதைகளில் ஆசிரி
யர்கள், பேச்சாளர், எழுத்தாளர்,
அரசியல்வாதிகள் அதிகமாக நட
மாடுகின்றனர். அதிலும் சற்றே
கோணலான சித்தரிப்பு என்றும்
சொல்லத் தோன்றுகின்றது. வாழ்
வில் தோல்வி கண்டவர்கள் தான்.
ஆனால் உலகத்தின்மீது ஆத்திரம்
கொள்ளாமல் மௌனமாகத் தங்கள்
நிலையை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.
உதாரணமாக 'சகோதரி'யில் வரும்
ஆசிரியர் தான் காதலித்த சரசா
உதவாக் கரையான இராசனை
மணம் முடித்ததும் சகோதரியாக்கிக்
கொள்கிறார். 'துறவியின் காதலி'யில்
வரும் ஆசிரியர் ஆறுமுகம் பழைய
காதலி விவாகரத்துச் செய்து
கொண்டு தன்னை ஒப்படைக்க சம்
மதிக்கும்போது, அவர் முடியாது
என்று விடுகிறார். கல்யாணத்துக்கு
முன்பே 'விவகாரம்' ஒன்றில் ஈடு
பட்ட அமரா. சமூகசேவகன் ஞானி
யைக் கல்யாணம் செய்தும் பழைய
சந்திரனை வற்புறுத்தப்பட்டு

தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தற்
கொலை செய்து கொள்கிறார். இது
'விழிப்பு' கதை. 'ஆசைமயக்க'த்தில்
ஆசிரியர் ஆறுமுகம் காதலில்
ஏமாந்து விதவையாகிவிட்ட காதலி
ஈஸ்வரியைச் சந்திக்கிறார். பிரிகிறார்.
'பெண்'ணில் எழுத்தாளர் ஏகாம்பர
நாதன் சலோவை பரிசுத்தமாகக்
காதலிக்கிறார். தொடக்கூடவிரும்ப
வில்லை. அவள் ஏமாந்து திரும்பி
விடுகிறார். போர்வீரர் ஆனந்தர்
பிக்குவாகிப் பின் அழகி ஒருத்தியைக்
கண்டு மஞ்சள் ஆடையைத்
துறந்து மீண்டும் போர் வீரராகி
றார் 'காதல் வென்ற' திலே. பனைவி
பிரசவத்துக்கு போயிருக்கும் சமயம்
அயல்வீட்டு இளம் பெண்ணுடன்
தொடர்பு கொள்ள முயன்று மனம்
மாறும் எழுத்தாளர் 'தவறி'ல்
வரும் கதாநாயகர். இவர்களெல்
லாரிடமும் ஒருவித ஒற்றுமை
காணப்பட்டாலும் கடைசி இரு
கதைகளிலும் மனக்குமைச்சலின்றி
கதை முடிகிறது. இவற்றுள் தலை
சிறந்து நிற்பவை ஆசைமயக்கம்,
தவறு' ஆகிய இரண்டுமாம். ஆசை

ஈழத்திலும் இந்தியாவிலும்
புகழ்பெற்ற

ஜெகதோதி

பற்பொடியை உபயோகித்து

உங்கள் பற்களைப் பாதுகாப்பாக

வைத்திருங்கள்.

விநியோகஸ்தர்கள்:

ஜெகதோதி அன் கோ

குருதேனியா.

மயக்கத்தில் ஆறுமுகமும் ஈஸ்வரியும் மீண்டும் சந்திக்கும்போது எவ்வித சலனமுமில்லை. பண்பு கொடாமல் விலகிக் கொள்கிறார்கள். தவறில் 'அந்தப் பள்ளம்' என அழுத்தியிருப்பதையும் கல்யாணமானவர் 'பட்டும் படாமலும் அனுபவித்திருக்கிற நான்' என்று சொல்வதையும் தவிர்த்திருந்தால் இன்னும் சோபித்திருக்கும் இமனைவியைப் பிரிந்தவனின் அவதியை நன்கு வர்ணித்துள்ளார். 'அகலிகை'க்கரு இங்கு சொல்லப்பட்ட கதைகளுடன் ஒற்றுமையுடையது. மற்றப்படி பழையது. பலரும் கையாண்டது.

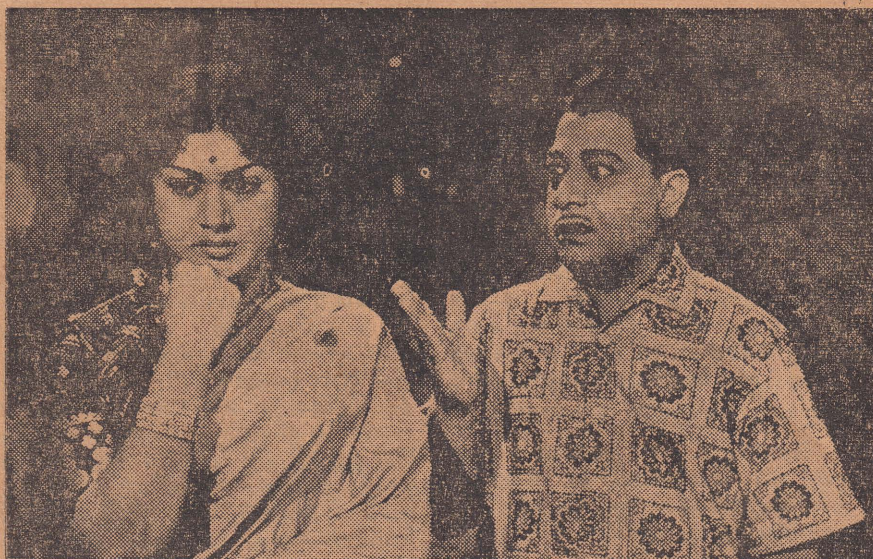
சோதிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்துப் பைத்தியமான கந்தனை 'நம்பிக்கையிலும் மனைவியின் நலையை அடைவுமீட்க 300 ரூபா சேகரிப்பதற்காக தன் உடலை வாட்டிய நல்லான் தன் மனைவியுடன் கூடிவிட்டு உயிரையே இழப்பதை 'உழைப்பி'லும், மனைவியை அலட்சியம் செய்து வேலையில் முழுகியதனால் தவறுசெய்ய இருந்த புவனுவை திருப்பிப்படுத்திய நடராசன் 'சலனத்'திலும் தாரமியந்து தனிவாழ்க்கை நடத்தும் சோக சித்திரம் ஆசிரியர் கந்தசாயியை 'ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரிலும்' கிழவன் நாகப்பனோடு போட்டியிட்ட 'றிக்சோக்காரன்' சண்முகம் கிழவனின் மகள் தங்கத்தை மணப்பதை 'போட்டி ஒழிந்தது' விலும் சுடலையில் சல்லிக்காசு பொறுக்கும் சிற்றம்பலம் நோயுற்று, ஆசிரியரின் பிரார்த்தனையால் சுகமுற்றதை 'சுடலையாண்டி'யிலும் காண்கிறோம்.

இக்கதைகளை மேல் கண்டிருவகைகளாகப் பிரிக்கலாம். தனக்குப்பட்டதை தைரியமாகச் சொல்ல ஆசிரியர் தயங்கவில்லை. குறைபாடுள்ளவர்களுக்கு சாட்டையடி கொடுக்கவும் பின்னுக்கு நிற்கவில்லை. மாதிரிக்காக பக்கம் 55 இல் 'ஒழுக்கம் உண்மை, கற்பு, கடமை எல்லாம் நமது இன்பவாழ்வைத்

தடுக்கும் தடைக்கற்கள்" என்று எழுதியிருப்பதையும் பக்கம் 118 இல் 'பேயுமிடலை பூதமுமில்லை' என்று அடித்துப் பேசிவிட்டு அந்தரங்கத்தில் மாந்திரீகம் செய்ய ஆள்தேடும் பகுத்தறிவாதியுமல்லன் யான்' என்று எழுதியிருப்பதையும் குறிப்பிடலாம்.

(பக்கம் 84) கட்டப்படவேண்டும், (பக்கம் 89) இழுவைவண்டி, (பக்கம் 71) வசு போன்ற உபயோகங்கள் சமீபகாலக் கூச்சல்களின் பலன் என்றால் (பக்கம் 113) துவிச்சக்கர வண்டியை என்னவென்று சொல்வது? 'அறகும் தர்ப்பையும்' (பக்கம் 53) ஓமத்துக்கு எரிபொருளா? சிறுகதை, நாடகம் ஆகியவற்றில் வரும் சம்பாஷணைகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையிலாவது பேச்சுத் தமிழுக்கு இடமுண்டு என்றே நினைக்கிறேன். எது உண்மையான உருவம் என்று எக்காலத்தும் நிர்ணயிக்க முடியாத வாறு சொற்கள் பாழாகாமல் பாதுகாக்க வர்ணனைகளில் தூய்மை ஓரளவிற்கு வேண்டியதே. கருவை யும் பாத்திரங்களையும் பொறுத்து சம்பாஷணைகள் கூட தூயதமிழில் நடைபெறுவதும் சாத்தியமே.

நாவேந்தனுக்கு உயிர்த்துடிப்புள்ள நடை கைவந்திருக்கிறது. நாலு வார்த்தைகளில் பாத்திரங்களையும் காட்சிகளையும் கண்முன்பிறுத்தும் திறமையிருக்கிறது. அதிகமாகக் காதலிக்கும், காதலிக்க விழையும் பாத்திரங்களை மற்றது வாழ்வும் உண்மையும் அவர்கள் மலிந்தவர்களாய் காட்டினாலும்—நிரந்தர உலகப் பொதுவுணர்ச்சி அதுவேயானாலும்—அவர்களை மட்டும் கதைகளுக்குள் நிறைத்து விடாமல்—சுதந்திரப் பிரியாக இருப்பவர். கட்டுப்பாடுகள் எவற்றுக்கும் அமிழ்ந்துவிடாமல்—எழுதியிருப்பாரானால் வாழ்வு இன்னும் எவ்வளவோ சிறந்திருக்கும்.

“வானம்பாடி”யில் புஷ்பலதாவும் டி. ஆர். ராமச்சந்திரனும்.

திரை விருந்து

இது சத்தியம்.

“குமுதம்” பத்திரிகையில் ரா. கி. ரங்கராஜன் எழுதிய நாவலை சரவண பிக்சர்ஸார் இப்போது படமாகத் தயாரித்துள்ளனர். அசோகன், பாஸ்யா, நாகேஷ், கண்ணம்பா, ஸ்ரீரஞ்சனி, மரோமா முதலியோர் நடித்த இப்படத்தில் கண்ணம்பாவின் நடிப்பு மிக மிகச் சிறந்ததாக இருக்கின்றது. தம்புவின் ஒளிப்பதிவும், சங்கரின் டைரக்ட்ஷனும் படத்தின் வெற்றிக்குப் பெருமளவில் காரணமாக உள்ளன.

ஜீவபூமி.

“சுதேசமித்திரன்” இதழில் சாண்டிலியன் எழுதிய ‘ஜீவபூமி’ என்ற கதையை ஸ்ரீராம் புரடக்ஷன்

ஸார் தயாரித்தார்களல்லவா? சில மாதங்கள் படப்பிடிப்பு நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. இப்போது மீண்டும் படப்பிடிப்பு ஆரம்பமாகியுள்ளது. சிவாஜி கணேசன், பாஸ்யா, அசோகன், சரோஜாதேவி, பத்மினிபிரியதர்சினி முதலியோர் இதில் சிறப்பாக நடிக்கின்றனர்.

மனக்கோயில்.

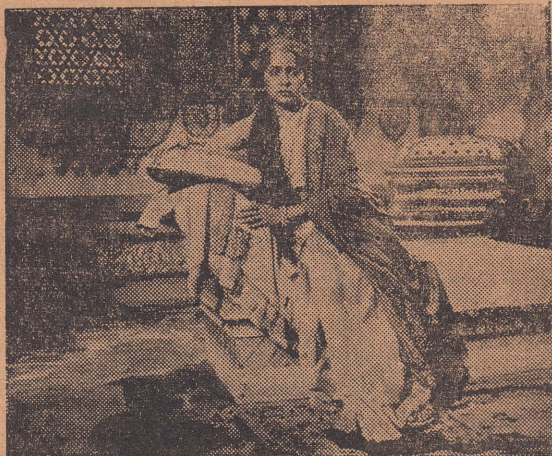
“தமிழ்நாடு” இதழில் நாக.சண்முகம் எழுதிய “மனக்கோயில்” என்ற தொடர் நாவலும் படமாகப் போகின்றது. முத்து மூவிஸ் என்ற ஸ்தாபனத்தார் இப்படத்தைத் தயாரிக்கப் போகின்றார்கள். கதாநாயகியாகப் புஷ்பலதா நடிப்பார்.

மதுக்கிண்ணம்.

“குமுதம்” பத்திரிகையில் கிருஷ்ண எழுதி வரும் “மதுக்கிண்ணம்” என்ற கதையும் படமாக சம்படப்போகின்றது. சரவண பிலிம்ஸ் வேலுமணி தயாரிக்கவிருக்கும் இப்படத்தில் சரோஜாதேவி கதாநாயகியாக நடிப்பார்.

எம். ஜி. ஆர் - சரோஜாதேவி

தமிழ்த் திரையுலகில் இப்போது எம். ஜி. ஆர்—சரோஜாதேவி ஜோடிக்கு நிறைய ‘கிராக்கி’ ஏற்பட்டுள்ளது. கண்ணம்பரவின் பூர்வராஜாஜேஸ்வரி பிலிம்ஸ் தயாரிக்கப்

பெற்ற மகளை ஆற்றில் விட்ட அந்நாளை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் வடிக்கும் குந்தி தேவியாகத் தோன்றுகின்றார் எம். வி. ராஜம்மா-பத்மினி பிக்சர்ஸ் “கர்ணன்” படத்தில்.

ஹரிஹர பிலிம்ஸ் “ஆனந்த ஜோதி”யில் தேவிகாவின் ஒரு தோற்றம்.

போகும் ஒரு சமூகப் படத்தில் இந்த ஜோடி நடிப்பதற்கு ஏற்பாடாகியுள்ளது. ஆர். ஆர். பிக்சர்ஸார் தயாரிக்கும் படமொன்றிலும் இவர்கள் நடிக்கின்றார்கள். சக்தி கிருஷ்ணசாயி திரைக்கதை வசனம் எழுதும் இப்படத்தை ராமண்ண டைரக்ட் செய்கின்றார். இப்படம் நெட்டியூனில் தயாராகிறது. தேவர் பிலிம்ஸார் ஈஸ்ட்மென் வர்ணக்கலரில் தயாரிக்கும் “வேட்டைக்காரன்” என்ற படத்திலும், இதே ஈஸ்ட்மென் வர்ணத்தில் வேலுமணி தயாரிக்கவிருக்கும் படத்திலும் இவர்கள் ஜோடி சேருகிறார்கள். பூர்வராஜாஜேஸ்வரின் “செல்வமாளிகை”யிலும் எம். ஜி. ஆர்—சரோஜாதேவியே சேர்ந்து நடிக்கிறார்கள்.

வள்ளுவர்.

உலகம் போற்றும் உத்தமக்கள் ஞர் வள்ளுவரின் வரலாற்றைப் படமாக்க ஹம்ஸா பிலிம்ஸார் முயன்று வருகின்றார்கள். தஞ்சை ராமையா தாஸ் இதற்கான திரைக்கதை, வசனங்களை எழுதிவருகின்றார்.

திருக்குறள் கீர்த்தனை - 10

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்.

இராகம்-தேவ்

தாளம்-ஆதி

பல்லவி

பெருங்கடல் நீந்திடுவார் - உலகினில்
வரும் கடும் கவலைகள் தரும் கொடும் பிறவியின்

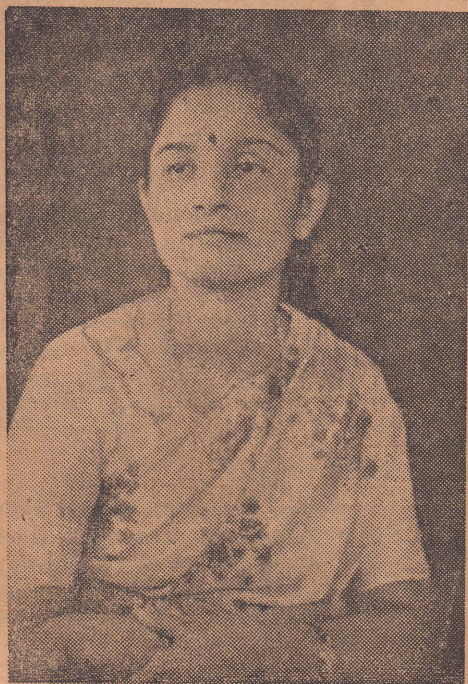
அனுபல்லவி

அரும் பெரும் இறைவனின் அடிகளை அடைந்தவர்
விரும்பும் அருளை ஈசன் விருப்புடன் கொடுப்பதால்

சரணம்

பிறந்து பிறந்துலகில் புரிந்து வினையதனால்
வருந்தியிடர்க்கடலில் அமிழ்ந்திடுவார் ஈசனை
மறந்து இறந்திடுவார் மானில வாழ்வினிலே
மறவாதிறைவன் திருமலரடி சேர்ந்தவர்கள்.

—யாழ்ப்பாணம் ந. வீரமணி—

இலவசதேன்
விந்திய சுற்றுப்
பிரயாணம்.

வெற்றி பெற்றவர்

“கலைச்செல்வி”யின்
சந்தா நேயர்களிடையே
ஏற்படுத்திய பரிசுத்
திட்டத்தில் வெற்றி
பெற்றவர் செல்வி.
கமலா விஸ்வலிங்கம்.
இவ்வாண்டின் இறுதி
யில் இவர் தன் பிரயா
ணத்தை மேற்கொள்
வார்.

படிமுறை அட்சர கணிதம்

108 நாட்களுக்குரிய பாடவிதானமும் பயிற்சிகளும்,
விடைகளும் கூடியது.

பாடநூற் பிரசுரசபையின் அங்கீகாரம் 1967
டிசம்பர் வரை பெற்றது.

ஆக்கியோன்.

A. J. ஆசீர்வாதம் B. Sc. (Lond)

[ஆசிரியர் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்]

6 ஆம் வகுப்புப் படிமுறை அட்சர கணித - 1-60

7 " " " " " " - 1-60

உங்கள் பிரதிகளுக்கு:-

ஆசீர்வாதம்

அச்சகம் சக புத்தகசாலை

32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

(தொலைபேசி:- 274)

நினைவுமலர்கள் வெளியிடுவோரே!

பாடசாலை அதிபர்களே!

புத்தக ஆசிரியர்களே!

பத்திரிகை நிர்வாகிகளே!

குறைந்த செலவில்

சிறந்த 'புளக்'சுகள்

செய்யவேண்டுமானால்

எங்களுக்கு எழுதுங்கள்.

Sri Lanka Block Makers

131, MESSENGER STREET,

COLOMBO.

கலைகளின் உறைவிடங்கள்.

கட்டிடக் கலை, சிற்பக் கலை, ஓவியக் கலை, இசைக் கலை, நாட்டியக் கலை-இவற்றைத் தென்னிந்தியச் சைவத் திருக்கோவில்கள் போற்றிப் பேணிப் பாதுகாக்கும் முறையை விளக்கும் கட்டுரைத் தொடர் விரைவில் "கலைச்செல்வி"யில் ஆரம்பமாகின்றது.

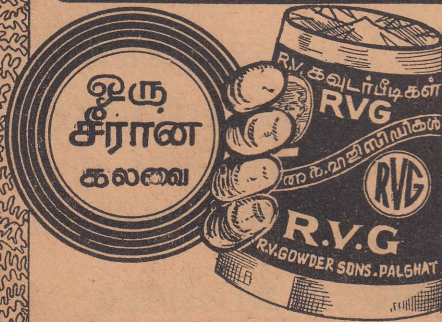
இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் ஒருவர் எழுதுகின்றார்.

சிந்தனைக் கண்ணீர்

இத்தொடர்கதையின் ஆரம்ப அத்தியாயம் அடுத்த இதழில் வெளியாகின்றது.

இசையரங்கம், அறிவுக்கதிர் ஆகியனவும் அடுத்த இதழில் இடம் பெறும்.

R.V. கவுடர்
R.V.G. பீடிகள்
மேலானவை

கயாரிப்பாளர்கள்:-

R.V.G. பீடிக் கம்பெனி,

34, மாணிப்பாய் சூட், யாழ்ப்பாணம்.

இலங்கா நிதி லிமிற்றெட்

10 ஆண்டு நிர்ந்தர சேமிப்பு மூலம்

ரூ. 500-00, 10 ஆண்டில் ரூ. 1000-00 ஆகும்
 ரூ. 1000-00, 10 ,, ரூ. 2000-00 ,,

நிர்ந்தர சேமிப்பு ஒருமாத அறிவித்தலின்
 பின் கீழ்க்கண்ட தொகையை எடுக்கலாம்

சேமிப்பு	ரூ. 500-00 க்கு	ரூ. 1000-00 க்கு
1 ஆண்டின் பின்	535-00	1070-00
2 ,,	572-00	1144-00
3 ,,	611-00	1222-00
4 ,,	652-00	1304-00
5 ,,	695-00	1390-00
6 ,,	745-00	1490-00
7 ,,	800-00	1600-00
8 ,,	860-00	1720-00
9 ,,	925-00	1850-00
10 ,,	1000-00	2000-00

தலைமை ஆபிஸ்: திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்
 வினா: வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்

ஆடும்
போதும்

பாடும்
போதும்

அழகு
நகைகள்

ஜோலிக்
கட்டுப்

மங்கையர் மகிழ, மரசறு பொன்னில்
எங்கள் கடையில் நகைகள் செய்வோம்

இன்றே வாங்குங்கள்

கே.என். எம். மீரூன் சாஹிப்

“தங்கப்பவுண் நகை மாளிகை”

கன்னுதிட்டி,
போன் 585

யாழ்ப்பாணம்.
தந்தி: மன்தூரு

செட்டிகுளம் பாலன்வெளியீட்டு நிலையத்தினால் கன்னுகம்கலாதேவி
அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது.